برېوکۍ

(ناول)

په یوه تنګه دره کې درې خړ پوځي موټر روان ول، په دوی پسې سپېرې دوړې پورته کېدلې ، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشين غږ پورته شو، پنډ او په دوړو لړلو ټايرونو به حرکت وکړ، پر لوړو ژورو به وختل او د سړک غاړو ته پر سپېرو ډبرو به خړ پوټې پرېووت...

ناڅاپه د ورو ماشينګنو ډزو ازانګې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازې خلاصې شوې ، د يوه موټر ترمخ د توغوندي ګولۍ ولګېده، دوړې پورته شوې، په غره کې د الله اکبر چيغو زور ونيو او لاندې وېرېدلو تيرو کوکو دره په سر واخيسته...

عسکرو د غټو تيږو شا ته مورچې ونيولې، له ډبرو سپين سوکې بادېدل او د درې پر سر، ډېر پورته يوه خړ ټپوس وزرونه غوړولي وو.

جګړه په شدت روانه وه، له پورته پر سړک مرمۍ اورېدې ... له لاندې مشينګنو پورته خولې نيولې وې، له ميلونو څخه يې اورونه بادېدل.

ناڅاپه د هليکوپټرو دروند غږ دره ولړزوله، د غره پر ډډه پرله پسې راکټونه ولګېدل، لوېې، ورې تيږې بېلې شوې، د تيرو چرو

Ketabton.com

احمدي
www.s
نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ شنهاری واورېدل شو، عسکرو منډه کړه، د موټرو دروازې پسې پورې شوې، ټایرونه تاو شول او په لنډ وخت کې خړه دره له شور ماشوره تشه شوه..

تر ډېره چوپه چوپتیا وه، وروسته یوه کارغه ناره کړه ، کاغ ...کاغ.. کاغ.. بیا د ورو تیږو دښوېدو غږ پورته شو ، لس دولس تنه یو په بل پسې لیکه روان وو ، ټولو اوږدې ږیرې درلودې، پټکي یې تړلي وو او د ماشینګڼو خولې یې لاندې د سړک خواته اړولي وې.

دوی په کوزېدو کې احتیاط کاوه، کله کله به یې په لویو تیږو پسې لاسونه نیول، هر یوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.

وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سړک ته ورسول. دوی وارخطا وو ، شاوخوا یې کتل، یو ټیټ شو ، له خاورو یې توپانچه ورپورته کړه، بل یوه مشینګڼه وموندله، درېیم هم یوې او سپنیزې خولۍ ته لاس کړ.

دا وخت یوه چیغه کړه !

ــ وینه ، وینه شته؟

ټولو ورته وکتل، ځېرې یې نهیلې وې.

سړي لاړې تو کړې:

ــ تو ، لعنت دې وي په دې سرکوزو ، بچ شول.

د یوه بل شونډې وخوځېدې:

ــ دلته پاتې کیدل خطرناک ده، باید لاړ شو.

یودم ډزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تیږو پټ شول، د ماشینګڼو خولې یې پورته ونیولې، لوړ ولاړ ملګري یې یوې خوا ته ډزې کولې، وروسته یې چیغه کړه !

ــ کاپر دی، ویې ولئ !

ناره شوه !

ــ چیرته؟ !

ــ لمر خاته ته، د هغې تیرې پرښې ترشا.

د ماشینګڼو خولې د پرښې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تیږه لسګونو مرمۍ ولګېدې. یو دم چوپه چوپتیا شوه. پورته ولاړ سړي ناره کړه !

ــ تر اوسه لا هلته دی !

له لاندې یوه چیغه پورته شوه !

ــ نو څه ته ګورې !ویې وله !مردار یې کړه !

سړي په لوړ غږ وویل:

ــ له دې ځایه نه ښکاري.

درې تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته یې منډه کړه، نورو په ولاړه پرې ښه ډزې وکړې. مقابل لوري کوم غبرګون ونه ښود.

یو ځل بیا چوپه چوپتیا شوه ، یوه راکټ ته مرمۍ ورواچوله، بل پر اوږه لاس ورکېښود ، ورو یې وویل:

ــ ملګري مه ژوبلوه، پرښې ته نږدې دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوخت د ولاړې ډېرې له یوه کونجه دوه لاسونه را ووتل، وروسته یوه اوسپنیزه خولۍ لمر ته وبرېښېده، بیا اوږې، ټټراو ځنګنونه ښکاره شول، د پرښې ترڅنګ یو عسکر ودرېد.

هغه په بېړه خپل لاسونه پورته ونیول، یو دم چیغه شوه، نږدې کسانو منډه کړه، یوه د کلاشینکوپ پر کنداغ وار پرې وکړ، د عسکر له خولې وینو داره وکړه، پړمخې ولوېد، بل یې پر ملا ګونډې کیښودې، لاسونه یې شاته ور واړول، دا وخت نورو کسانو هم منډه ورواخیسته، دیوه په لاس کې چاړه وه، نورو د مشینګنو پر ماشو ګوتې ایښې وې، کله چې ډله ور ورسېده، پر پراته عسکر ور پرېوتل، د سوکانو او لغتو وار نه کیده، یو دروند سوک د عسکر ژامې ته سیخ شو، خولۍ یې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو توري څښې پریوتې.

یوه چیغه کړه!

ـ نجلۍ ده.

* * *

نجلۍ سترګې رڼې کړې، تته رڼا وه، لږ وخوځېده، په اوږه کې یې نرۍ درد تیر شو، بېرته پرېوته، چت ته یې وکتل، تیرې ډېرې راوتلې وې، مغزی (ورمېږ) یې کوږ کړ، په یوه نمجنه سمڅه کې پرته وه.

د پښو دربې یې واورېد، بانه یې سره وروستل، لنډه شېبه ووته، پر مخ یې سړې اوبه تویې شوې، سترګې یې رڼې کړې، دوه تنه یې سر ته ولاړ ول، یوه مشینګنه ورته نیولې وه، د بل په لاس کې یو پلاستیکي خیرن سطل ښکارېده.

یوه چیغه کړه!

ـ پورته شه!

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل.

بل وویل:

ـ زموږ په ژبه نه پوهیږي.

د ټوپکوال شونډې وخوځېدې:

ـ په زور یې ولاړه که!

سطل په لاس سړي وویل:

ـ نشم کولای، نجلۍ ده!

ټوپکوال د ټوپک په میل ووهله!

نجلۍ کېناسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي اشاره ورته وکړه چې له سمڅي ووځي.
نجلۍ ولاړه شوه، د ملا درد ځاې پر ځای کېنوله، بیا یې پر پښو زور راووست، دوه درې ګامه یې واخیستل، سر یې وګرځید، په تیږه پورې یې لاس ونیو.
سطل په لاس سړي وویل:
ـ نه شي تلای.
ټوپکوال په ملنډو ور غبرګه کړه!
ـ اوس به یې لارې ته راولم.
یو دم یې د مشینګنې ګېټ کش کړ، چیغه یې کړه!
ـ ځې که دې غلبېل کم!
نجلۍ ولړزېده، په ړنګو ګامونو له سمڅې ووته.
سترګې یې د لمر رڼا ته وبرېښېدې، شاوخوا یې وکتل، سپېره غر و، پنڅه شپږ وسله وال یو ځای پر یوه هواره تیږه ناست وو، کله چې یې نجلۍ ته وکتل، سرونه یې وځړېدل، د نجلۍ ځان ته پام شو، د ګرېوان پاسنۍ درې تنۍ یې شلېدلې وې او تور لانده ویښته یې پر ټټر پراته وو، ورو یې دګرېوان دواړه خواوې سره ور وستې، پر اوږه یې څه ولګېدل، یوه سپینه ټوټه یې پر سترګو پرېوته، اوږې ته یې لاس کړ، یو نری څادر و، شاته یې وکتل، تر څنګ یې یو په عمر پوخ سړی ولاړ و، له سپینې لونګۍ یې په نکریزو رنګ کړې سرې څنې راوتلې وې، په کیڼ لاس کې یې مشینګنه ښکارېدله.

نجلۍ په څادر کې ځان وپېچه، ولاړ سړي خپلو ملګرو ته اشاره و کړه، په ډېر نارینه غږ یې وویل:
ـ څه وایاست؟ د کوم وطن درته ښکاري!
دوه تنه له تیږې را ولاړ شول، ولاړ سړي ته نږدې ودرېدل، یوه یې وویل:
ـ ما ولیده، پر مټ یې د امریکایانو ټاپه ده.
بل په خبره کې ورولوید:
ـ نه یې منم، امریکایان د بیزو ګانو غوندې سره دي، خو دا له رنګه موږ والو ته ورته ده.
د تیږې پر سر یوه ناست ځوان ناره کړه!
ـ په کاپرانو کې هر ذات پیدا کیږي، یوه ګولۍ یې وولئ او سپیو ته یې واچوئ!
یوه بل وویل:
ـ ربښتیا وایې، تر څو به یې راسره ګرځوو.
د سرو څېو لرونکي سړي وویل:
ـ موږ باید خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوی په لاس ده، که یې وژله، که یې له نورو بندیانو ورونوسره تبادله کوله، ما اورېدلي چې کوپارو ته خپل کسان ډېر ارزښت لري.
د یوه شونډې وخوځیدې:
ـ هر رنګه چې وي، خو له دې ځایه یې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې ښځې موجودیت ښه نه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نګ سړی په خبره کې ورولوېد:
ـ ابادی ته یې نه شو وروستی، خطر لري.
یوه شېبه غلی شو، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل::
ـ یوه چاره به یې وکم!

* * *

سپي وغپل...
یوه ځوان بړستن له سره لري کړه، غوږ یې ونیو، ورو یې وویل:
ـ چغه!
بېرته یې سر پټ کړ، د سپي غپېدا ډېره شوه، ځوان کېناست، سپي غپل...
یوې ښځې په خوبولي غږ وویل:
ـ څوک نا رې وهي؟
ماشوم وژړل...
ځوان سر ته ایښې شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خیمې ووت، د باندي سوړ باد چلېده...
شاوخوا یې وکتل، سپي مخامخ منډه واخیسته، ځوان د ټوپک ګیټ کش کړ، یوه چیغه کړه!
ـ خپل یو.
ځوان ور مخته شو، د سپوږمۍ په رڼا کې درې تنه ولاړ وو، سپي غپل...
ځوان په زوته (لوړ غږ) وویل:
ـ څه غواړئ؟!
ډډ نارینه غږ یې واورید:
ـ یو امانت راسره دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د چا ؟

ـ د پلار دې.

ځوان ورو وویل:

ـ راځئ !

دریو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپی ترې راګرځېده، غپل یې...

ځوان خیمې ته ننوت، ورو یې وویل:

ـ څراغ بل کړئ !

اورلګیت ولګېد ، په کېږدۍ کې تته رڼا شوه، درې وارخطا ښځې په خپلو ځایونو کې ناستې وې، دوه ځوانې وې، بله هم بوډۍ، ماشوم هماغسې ژړل...

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ میلمانه لرو.

ښځو په خپلو ببرو ویښتو څونې (ټکري) ورکش کړې.

ځوان په زوټه (زوره) وویل !

ـ راځئ !

کېږدۍ ته درې تنه ور ننوتل.

بوډۍ په ویره وویل:

ـ عسکر !

ځوان په بیړه میلمنو ته وکتل، دوو یې ټوپکونه تړلي وو، تر دریم یې یو سپین څادر تاو و، پښې یې په لویو خړو عسکري بوټونو کې پټې وې، لاسونه یې شاته تړلي ښکارېدل.

یوه وسلوال وویل:

ـ په جګړه کې مو ونیوله.

په کېږدۍ کې ناستو ښځو په حیرانۍ ورته کتل...

بوډۍ وویل:

ښځه ده؟

هو !

ـ دلته مو ولې راوسته؟ !

ـ زوی دې راولیږله.

ځوان میلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.

یوه یې وویل:

ـ نه شو ماتل کېدای، امر دی ! باید په شپه کې ځانونه مرکز ته ورسوو.

ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت.

سپي غپل...

ځوان وویل:

ـ دا بلا به ترڅه وخته دلته یي؟

د یوه شونډې وخوځېدې:

ـ نپوهیږو ! خو احتیاط کوئ ! څوک باید کوم بوی یونه سي !

سړو حرکت وکړ...

سپي منډه پسې واخیسته...

برېوکۍ نصیر احمد احمدي

ځوان بېرته کېږدۍ ته ورننوت، ښځې تر نابللې میلمنې راګرځېدلې وې، هغې ته یې په حیرانۍ کتل، میلمنه وارخطا وه، د څراغ ژېړې رڼا ته یې غټې سترګې ځلېدلې، پر لاندنۍ ډکه شونډه یې وچه وینه پرته وه.

بوډۍ یو سوړ اسویلی ویست، ځوان ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ شېرګله! دا خو خبرې نه کوي!

ځوان موسک شو، شونډې یې وخوځیدې:

ـ زموږ په ژبه نه پوهېږي، پرنګۍ ده.

ښځو په یوه خوله وویل!

ـ څه؟!

ځوان وخندل، ټوپک یې د کېږدۍ ټاټ ته ودراوه، د باندې ووت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، یوې نجلۍ په حیرانۍ وویل:

ـ لالا! د خرې پړۍ دې ولې راوړ؟!

ځوان د پړې یو سر د نابللې میلمنې تر تړلو لاسونو تاو کړ، کلکې غوټې یې ورواچولې، بل سر یې په کېږدۍ کې د ولاړ موټرسایکل په ټایر پورې وتاړه.

ښځو په حیرانۍ ورته کتل.

ځوان په خپله بستره کې ننوت، ټوپک یې له ځان سره پټ کړ، ورو یې وویل:

ـ شپه پخه ده، سبا به سره غږېږو.

ماشوم ژړل.....

* * *

د نجلۍ پر مخ یوه توده ساه ولګېده، بیا یې په ښې غومبري تود لوندوالی احساس کړ، په بیړه یې سترګې رڼې کړې، تور وربوز یې ولید، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته، سپي کوړنج وهل، نجلۍ ټکان وخوړ، پړۍ کش شوه، موټرسایکل ړنګ شو، ځوان په منډه کېږدۍ ته ورننوت، یو اوږد ډانګ په ګوتو ورغی، سپی په کوړنجیدا د باندې ووت.

بوډۍ غږ کړ!

ـ څه خبره ده؟

ځوان وویل:

ـ سپي وډاره کړه!

بوډۍ کېږدۍ ته ور ننوته، په لاس کې یې له شیدو ډک جام ښکارېده، په ملنډو یې وویل:

ـ سپي دا وډاره کړه، که دې سپی وډار که! ته ورته وګوره! سمه دمه بیزو ده، د سپي بلا دې سل واره ورباندې وګرځي.

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل..

شېرګل وویل:

ـ ورانګه چیرته ده، ورېندار هم نه شته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ سوړ اسويلی ويست:
ـ اوبه نه وې، يوه ګړۍ مخکې دواړه چينې ته ولاړې.
له دې سره له کېږدۍ ووته.
شېرګل نجلۍ ته وکتل، هغې ژړل...دی هم د باندې ووت.
نجلۍ شاوخوا سترګې واړولې، کېږدۍ لويه وه، يوه څنګ ته څو خيرنې بړستنې پرتې وې، بل لورته ناولي لوښي ايښي وو او مخامخ د يوه ماشوم نرۍ پښې ترلانده اوړني راوتلې وې.
وروسته ټوخي واخيسته، سپين لوګی يې تر سترګو تير شو، د کېږدۍ له يوې چولې يې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوډۍ اور ته ور پوه کول...تر څنګ يې يوه توره کټوه ايښې وه، لړلړې څو خرو په وړو تيږو کې خولې وهلې، پښو ته يې لنډې پړې ور لوېدلي وو، لوی ګامونه يې نه شوای اخيستلای.
بيا يې دوو کوچيو ته پام شو، ګړندی تګ يې کاوه، ګڼې ګردۍ لمنې يې خوځېدلې، شېبه وروسته يې کېږدۍ ته نږدې، له يوې شاتورې خرې له اوبو ډک ژی کښته کړ.
وروسته يوه سيرلې منډه واخيسته، تر نغري يې ټوپ کړل، بوډۍ تيږه پسې وويشته.
څو ګامه هاخوا، شېرګل د يوې اوښې ورانه ته جارو نيولې وه، وچ خوشايي يې ترې ليرې کول، دی هڅور ځوان و، لمر سوځولې څېره يې درلوده او په زنه پورې يې تار تار مږه وينښته ښنتي وو.

ناڅاپه ټاټ پورته شو، کېږدۍ ته ژېړه رڼا ور ولوېده، اوس نو شمال لور ته پرتې ټيټې غونډۍ ښکارېدلې، په لمنو کې يې ګڼې سپاندې ولاړې وې، يوازېنۍ زاړه توت ته نږدې يوه رمه پنډه وه.
وړانګه کېږدۍ ته ور ننوته، نابللې ميلمنې ته يې وکتل، ورمخته شوه، د موټرسايکل له ټايره يې پړی خلاص کړ.
نارينه غږ يې واورېد:
ـ په دې پرنګيانو دومره زړه سوی مه کوه!
کوچۍ ور وکتل، په خواره خوله يې وويل:
ـ وبال لري.
شېرګل وخندل:
ـ مورې هم اوبو نه يو راوړي.
بېرته يې پړی په ټاير پورې وتاړه.
وړانګې څه ونه ويل.
نابللې ميلمنې په حيرانۍ ورته کتل...
بوډۍ کېږدۍ ته ورننوته، يوه توره چايجوشه يې پر زاړه ليمڅي کېښوده، د چايجوشې له خوښکې تاو پورته کېده...
شېرګل وپوښتل:
ـ انا! ډوډۍ پخه ده؟
بوډۍ وويل:
ـ سړه ډوډۍ ډېره وه.

شېرګل پر سپېره لیمڅي پلتۍ ووهله، خور یې دسترخوان هوار کړ، له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه هډوکي پراته وو..

ـ بوډۍ د ځوان تر څنګ کېناسته، لمسۍ او نږور یې هم پلتۍ ووهلې.

نابللې میلمنې په حیرانی ورته کتل...

د بوډۍ سپین وېښته له ټکري راوتلې وو، نږور یې هم خیرنه او ډنګره وه، خو نجلۍ په غوښه پټه ښکارېدله، په غنم رنګه زنه یې درې شنه خالونه وهل شوي وو، تورې ډبلې وروځې یې لړلې او تر خړې پاسنۍ شونډۍ یې واړه، نري تور وېښته راتاو وو.

وروسته یې په څلورو خیرنو ګیلاسونو کې بوره واچوله، چایجوشه یې ور پورته کړه، ګیلاسونه د شیدو له خړو چایو ډک شول.

شېرګل په ډکه خوله وویل:

ـ میلمنې ته مو ننګ (ست) ونه کړ.

د بوډۍ شونډې وخوځېدې:

ـ خاورې دې وخورې.

شېرګل د پاستې یوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډۍ د میلمنې پښو ته نږدې ولوېده.

وړانګې وویل:

ـ وبال لرې، رزق ده.

میلمنې په حیرانی ورته کتل.

شېبه وروسته کېږدۍ ته نږدې یو موټرسایکل ودرېد

سپي وغپل..

شېرګل ولاړ شو، څو ګامه لیرې دوه تنه ولاړ وو، سپی ترې راګرځېده، شېرګل په سپي پسې تیږه وویشته، سپي منډه کړه، دی ورمخته شو.

ښځو ورته کتل...

شېرګل یوه شېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کېږدۍ ته راغی، په کونج کې ایښی زوړ ګیلن یې ورپورته کړ.

بوډۍ وپوښتل:

ـ څوک دي؟

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ راځم.

د باندې ووت، څو ګامه یې واخیستل، ګیلن یې د موټرسایکل پر ټانکۍ ورپورته کړ، یوه شېبه له سړو سره ودرېد، وروسته موټرسایکل حرکت وکړ، شېرګل کېږدۍ ته راغی، ګیلاس یې ورپورته کړ، ویې ویل:

ـ بې خوبه وو.

بوډۍ وپوښتل:

ـ نو څه یې کول؟

ـ نیمه شپه سړک ته تللی ول، ویل یې چې ځمکه کلکه وه، د ماین ښخولو ډېر وخت ونیو.

خور یې په خبره کې ورولوېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چیرته؟
شېرګل ګوله تیره کړه، ویې ویل:
- د پاخه سړک پر غاړه، زړې ژرندې ته نږدې.
وروسته یې میلمنې ته مخ ورواړاوه ، په خوند یې وویل:
- دوه ساعته باد ستا دوطندارانو کتار تېریږي، درز به یې واورې !
میلمنې په حیرانی ورته کتل..
- ښه شپه ووته، په دسترخوان کې یو اڅې هډوکي پاتې شول.
بیا کېږدۍ تشه شوه.
ځوان په رمه پسې روان و ، بوډۍ نغري ته نږدې په ولاړ ځګ کې مستې اچولې، دوو نورو کوچیو ناولې جامې پر یوه شاتوره خره بار کړې وې او چینې ته یې د تګ تیاری نیوه.

غرمه وه، په کېږدۍ کې تود باد چلېده، ماشوم لغتې وهلې، پښې یې ککړې وې، بوډۍ د چکې د جوړولو په تمه په یوه ژېړه تیکه یې کځوړه کې شړومبې اچولې.
لاس تړلې نجلۍ په کېږدۍ کې ناسته وه، سر یې درد کاوه، پښو ته نږدې یې وچه ډوډۍ پرته وه، وروسته یې یوه لوی غونډل ته پام شو ، غونډل ګړندی روان و ، بیا د ماشوم په بوغبند کې ورننوت.
د نجلۍ سترګې رډې راوختې، په بېړه ولاړه شوه، پړی کش شو ، بېرته کېناسته، تړلې لاسونه یې ټایر ته ور وغځول، هڅه یې وکړه چې پړی خلاص کړي، پاتې راغله، پرېوته، په خیرن پړي یې غاښونه ټینګ کړل، جټکه یې ورکړه، یودم یې ویښته د شا خواته کش شول، بوډۍ چیغه کړه !
- چیرته تښتې !
پر مخ یې یو کلک شی ولګېد ، سر یې وګرځېد ، بوډۍ ته یې وکتل، په لاس کې یې توره چایجوشه نیولې وه.
نجلۍ ماشوم ته اشاره وکړه، شونډې یې سره سرېښ شوې:
- اممممممممممم....
بوډۍ ناره کړه !
- بلا بلا ، څه رمبارې وهې؟!!
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ماشوم ته کتل، هغه پښې وهلې...
بوډۍ مخ واړاوه، نجلۍ پسې وکتل، د موټرسایکل ټانکۍ ته یې تړلې سوکان ونیول، بوډۍ ګام واخیست. نجلۍ چیغه کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ غونډل، د ماشوم بسترې ته غونډل ورننوت.

بوډۍ منډه واخیسته، ماشوم یې پورته کړ، پر سینه یې لوی غونډل روان و.

غونډل یې په لاس وواهه، ماشوم چیغه کړه، غونډل پر لیمڅي ولوېد. بوډۍ اوکلۍ پرې کېښوده.

لاس تړلې نجلۍ سترګې سره وروستې، سړه ساه یې واخیسته، ورپسې یې یو سوړ اسویلی ویست.

بوډۍ په بیړه د ماشوم کمیس لرې کړ، د هغه لوخ ځان ته یې وکتل، په زوټه یې وویل:

ـ یا پیره دستګیره ! رارسیږه !

دا وخت زنګولې وشرنګېدې، ډډ کوچیانی غږ پورته شو:

ـ اررري، اررری....

بوډۍ ماشوم وروا خیست، په منډه له کېږدۍ ووته.

نجلۍ پسې وکتل، د رمې په سر کې یو ښکرور سیرلی روان و.

بوډۍ چیغه کړه !

ـ شېرګله، وه شېرګله !

ځوان ناره کړه !

ـ څه خبره ده؟ !

بوډۍ ورمخته شوه، په لوړ غږ یې وویل:

ـ د بنګل په بوغبند کې غونډل و.

ماشوم ژړل...

ځوان په بیړه ماشوم ور واخیست، ورته ځیر شو، یوې او بلې خواته یې سره واړاوه، په خندا یې وویل:

ـ انا ! زړه مه خوره، د نیش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمټ دی !

له دې سره یې ماشوم ښکل کړ، بوډۍ ته یې ونیو، په رمې پسې روان شو.

بوډۍ په یوه لویه ډبره کېناسته، ماشوم ژړل...

لاس تړلې نجلۍ وچې سترګې ورته نیولې وې...

ښه شېبه ووته، بوډۍ همالته ناسته وه، ځوان دیوه پسه وری سکوللې...وروسته وړانګه او د هغې ورېنداره ښکاره شول، دوی په یوې خرې پسې روانې وې، د خرې پر شا له پرتو جامو څاڅکي څاڅکي اوبه څڅېدلې...

بوډۍ مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس تړلې ښځې ور کتل... د بوډۍ نږور خپل زوی ور واخیست، په سینه پورې یې ونیو ،وروسته یې د هغه له مخه څو پرله پسې مچې واخیستې.

بیا درې واړه د کېږدۍ خواته روانې شوې، وړانګې له غوړې کاسې یوه توره چاړه ور واخیسته، لاس تړلې نجلۍ ته ورنږدې شوه، د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې، وړانګې پړي ته چاړه ونیوله او د هغې لاسونه یې خلاص کړل.

دا وخت ځوان کېږدۍ ته ورننوت، په ښي لستوني پسې یې سپینې وړۍ نښتې وې، په غولي پراته شلیدلي پړي ته یې وکتل.

بوډۍ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ها ! دا دی !
ځوان سترګې ورواړولې، په لیمڅي پورې یو تور غونډل چختاړی
و، یوائې یوه ببره پښه یې خوځېدله...
ځوان وویل:
ـ په پرنګیانو کې هم ښه خلک پیدا کیږي.
کوچیانو وخندل.
ځوان د لرګي له زاړه صندوقه یو څټک ور واخیست.
وړانګې وویل:
ـ څه یې کوې؟
د ځوان شونډې وخوځیدې:
ـ د یوه پسه ګړنجونی خراب دې.
ګام یې واخیست، خو یودم ودرید ، بوډۍ ته یې وکتل، په حیرانی
یې وویل:
ـ انا ! تا څه ویل؟
بوډۍ وخندل، شونډې یې وخوځیدې:
ـ څه وخت؟
ـ تا ویل چې دې پرنګی خبره کړې، د دې خو...
د بوډۍ سترګې رډې راوختې، په خبره کې یې ورولویده:
ـ هو رښتیا ! دې خو زمونږ ژبه وویله !
ځوان نابللې میلمنې ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې !
ـ ته په پښتو وغږیدې؟ !

نجلۍ په ریږدېدلي غږ وویل:
ـ هو.
د کوچیانو خولې وازې شوې...
نجلۍ وویل:
ـ نوم مې ماریا ده. په امریکا کې پیدا شوې یم.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
ـ نو له کوپارو سره دې څه کول؟
د ماریا سر وځړېد ، ورور یې وویل:
ـ زه په اصل کې افغانه یم، خو د امریکا تذکره لرم، هلته مې د
عسکرۍ درس ویلی، له یوه کاله راهیسې افغانستان ته راغلې یم.
بوډۍ په بیړه وپوښتل:
ـ بو سلمانه (مسلمانه) یې؟
ماریا د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.
ـ نو بیا دې څه مخ تور دی چې له کوپارو سره ولاړه یې؟
د ماریا سر وځړېد.
وړانګې وویل:
ـ هر رنګه چې وې، زما وراره یې بچ کړ، د زړه رحم لري.
ځوان وویل:
ـ خورې ! جامې یې وربدلې کړه ! دا عسکري کالي یې ښه نه دي،
خطر لري.
بیا یې ماریا ته وکتل، په خندا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د ترښتي پکر ونه کړي، سپی ډېر خړولی (خوړونکی) دی.
ځوان ګام واخیست، بېرته ودرېد ، ښځو ته یې مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ هغه ماین یې ویست، نپوهېږم چې له کومه وپوهېدل، ما رمه پیایله، د غونډۍ له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې یو څه لیرې ودرېد ، دوه تنه له یوه موټره کوز شول او ماین ته نیغ ودرېدل.

❊ ❊ ❊

ځوان سلام وګرځاوه، څادر یې ټول کړ، ولاړ شو ، سترګې یې رډې راوختې.
ماریا د کېږدۍ څنګ ته ولاړه وه، ګڼ کوچیانی کمیس یې په تن و ، د کمیس په لمنې پورې یې سپینو روپیو ټال خوړ، لستوڼو ته یې ګونګړوګان ور لوېدلي وو او ټتر یې له شنو مریو ډک و.
ځوان نږدې ورغی، نجلۍ ته یې په لومړي ځل په ځیر وکتل، ښه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه یې درلوده، ټټر یې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو یې یوه خوږه موسکا پرته وه.
ځوان جټکه وخوړه !
ـ څنګه مې جوړه کړه، څوک به دا وو ایي چې کوچۍ نه ده؟ هه !
ځوان خپلې خور ته وکتل، تر څنګ یې ولاړه وه، ویې خندل:
ـ بلا یې بلا !
وروسته کېناست، د سپي په غټ سر یې لاس تېر کړ، ماریا ته یې وکتل، په خندا یې وویل:
ـ خو دومره ازادي مه ورکوه !
د وړانګې تندی تریو شو:
ـ لالا ! وبال لري، چیرې به لاړه شي، یوې خوا ته دښته ده، بل لور ته غونډۍ.
د ځوان شونډې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ احتیاط یې هم ویلی !
مخ یې واړاوه ، درمې خواته روان شو.
وروسته یې یو لوی پسه له ځمکې پورته کړ، پرې یې ایست او د پسه دوړیو په سکوللو بوخت شو.
ښه شېبه ووته، بیا یو سیوری ورباندې ورغی، پورته یې وکتل، ماریا وه، ببرته یې سر وځړېد.
نجلۍ وویل:
ـ مننه !
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ څه؟
ـ مانا ، کورودان.
ـ د څه له پاره؟
ـ زه دې دوهم ځل ونه تړلم.
ځوان وخندل، ورو یې وویل:
ـ په دې شرط چې منونکې و اوسې !
ماریا په خبره کې ورولوېده:
ـ قول دی !
ځوان وویل:
ـ څه ! سمه ده ! باور به وکم، خو !
غلی شو ، پسه یې په بل مخ واړاوه.
نجلۍ وویل:

ـخبرې کولی شم؟
ځوان وخندل:
ـ اوس دې هم خوله نه ده ګنډلې.
نجلۍ یوه شېبه غلې وه، بیا یې یودم وویل:
ـ ورور دې چېرته دی؟
ځوان نیغ ورته وکتل، ببرته یې سر وځړېد ، پسه ناره کړه، یو موټی سپینې وړۍ په وینو سرې شوې، ځوان ځمکې ته لاس کړ، خاوره یې ورواخیسته، د پسه په ټپ یې واچوله.
ورو یې وویل:
ـ ماین ته یې ځمکه کېندله، پام یې نه و ، په خپل ماین والووت..
نجلۍ وویل:
ـ ما وبخښه
ځوان غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ـ هغه ته مو تیر کال ښځه راوړه، زوی یې پس مرګي پیدا شو.
نجلۍ وویل:
ـ پلار دې؟
ـ پلار مې کوماندان (قوماندان) دی، ډیر وخت په غره کې وي، کور ته کم راځي.
سپی وغرېد ، ځوان ورته وکتل، څو ګامه لرې ولاړ و.
ورو یې وویل:
ـ چغه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپي لنډه لکۍ وخوځوله. ځای پر ځای پریووت.
ماریا لرې وکتل، دوه تورې کېږدۍ ښکارېدلې، ویې ویل:
ـ هاغه هم کوچیان دي؟
ځوان سر پورته کړ، دښتې ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ هو ! هلته یې مېنه ده.
ـ مېنه؟
ځوان وویل:
ـ موږ ژمی ګرمسیر ته ځو، اوړی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې
مالومې دي، داسې لکه د جایي (ځایي) وو چې کور کلی مالوم
وي، څوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.
ځوان غلی شو، په بیاتي پورې نښتې ورېږ یې لرې کړې، ورو یې
وویل:
څړځایونه مو هم سره ویشلی دي، هر قوم خپل څړځای لري، بل ځای
رمې نه شي پیولی.
ځوان غلی شو.
نجلۍ وویل:
ـ لاړم !
ځوان ورېږ سکوللې...
نجلۍ یوه شېبه ودرېده، ځوان ور ونه کتل، وروسته روانه شوه.
سپي سر پورته کړ، نجلۍ ته یې وکتل، بېرته یې د مخکنیو غزېدلو
پښو په منځ کې ورېوز کېښود.

ماریا یوه جونګې ته وروګرځېده، جونګې هسکه غاړه نیولې وه،
ژامه یې خوځېدله، شخوند یې واهه...
یوه شېبه له جونګې سره ودرېده، بیا یې وړانګې ته پام شو، پیاز یې
وړول، ورغله، د هغې تر څنګ کېناسته. ورو یې وویل:
ـ په اشپزي کې څنګه یې؟
ـ څه؟ !
ـ دیګ کولای شي؟
وړانګې وخندل، لندې غټې سترګې یې ور واړولې، ورو یې وویل:
ـ په ښوروا کې تکړه یم.
ماریا کاسې ته وکتل، د پیازو په غوځو شویو ځایونو باندې د
چاړې تورې خیرې ښکارېدلې.
داوخت یو غږ شو، دوې ټیټې هلیکوپترې راغلې، ځوان منډه کړه،
ماریا یې ترمټ ونیوله، دواړه کېږدۍ ته ننوتل. دروند غږ کېږدۍ
ولړزوله.
ماشوم وچونګېد !
ځوان سوړ اسویلی ویست.
د ماریا سترګې رډې راختلې وې.
بوډۍ، د هغې نږور او وړانګه کېږدۍ ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.
ځوان ماریا ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ ته به مو په بلا وخورې !
ماریا په حیرانۍ ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې په خواره خوله وویل:
ـ طیارې وې، تیرې شوې.
ځوان چیغه کړه !
ـ پلار مې ولې خپله کورنۍ په بلا خوري؟ بل ځای نه و ؟
یوه شېبه غلی شو ، بیا یې ورو وویل:
ـ باید احوال ورکړم، دا نجلۍ دلته نه شي پاتې کېدی !
ماریا په منډه له کېږدۍ ووته، لاړه، لرې په یوه لویه ډبره کېناسته. دښتې ته یې وکتل، لویه دښته وه، پای یې نه مالومېده، تر یوه ځایه خړې سپاندې ولاړې وې، وروسته سپېرې شګې ښکارېدلې، ببړته یې سر وځړېد ، تر یوې وړې تیږې د ځرمښکۍ خړه لکۍ راوتلې وه، څنګ ته یې تور میږیان لیکه، روان وو.
یو دم یې پر اوږه لاس ولګېد ، ورمیږ یې کوږ کړ، څنګ ته یې وړانګه کېناسته. تر ډېره غلې وې، وروسته ماریا په ژړغوني غږ وویل:
ـ هغوی به مې ووژني.
وړانګې د نجلۍ پر ورانه لاس کېښود ، شونډې یې وخوځېدې:
ـ غم مه کوه ! زه خو یم.
ماریا د هغې پر اوږه سر ولګاوه، یو دم یې وژړل...
وړانګې د نجلۍ په تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، ورو یې وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه !
ماریا ژړل...

بړبوکۍ نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

وړانګې په حیرانۍ وویل:

ــ ولې دې لاس ونیو؟!

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ــ وږې نه یم.

ــ خو تا هیڅ هم نه دي خوړلي، سهارنۍ ډوډۍ مې ماسپښین له غولي راپورته کړه.

ځوان په ډکه خوله وویل:

ــ څه یې کوې! زړه ته به یې نه کیږي.

ماریا ولاړه شوه، دوه درې ګامه لیرې کېناسته. دباندې یې وکتل، اسمان له سپینو ستورو ډک و. بېرته یې په کېږدۍ کې ناستو کسانو ته سترګې ورواړولې، تر دسترخوان څلور تنه را تاو ول، ځوان له لندې ډوډۍ ګوله جوړوله، بوډۍ د ښي لاس ګوتې په خوند څټلې، دوو نورو کوچیو هم ډوډۍ خوړه...وروسته د غوښې د ویشلو وار ورسېد، ځوان په یوه پاستي څلور برخې کېښودې، وړانګې په بیړه وویل:

ــ ماریا دې هېره شوه؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ــ مړه ده!

بوډۍ وویل:

ــ ماته سپینه غوښه راکه!

ځوان د ښځو تر مخ په پرتو پاستو یوه یوه برخه کېښوده، وړانګې پاستي ته لاس کړ، ولاړه شوه، د ماریا ترڅنګ کېناسته، ورو یې وویل:

ــ غوښه درواخله!

ماریا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:

ــ مړه یم.

ځوان هغې ته وکتل، د مخ پر یوه خوا یې د لمپې رڼا لګېدله، بېرته یې سر وځړېد، ورو یې وویل:

ــ دومره یې مه نازوه!

ښه شېبه ووته، کاسې پورته شوې، دسترخوان ټول شو، وړانګې هډوکي او اتامونه (ماته ډوډۍ) د باندې ویستل، د غوړو په یوه سکڼل شوي زاړه ټیم کې یې واچول، ورو یې وویل:

ــ تو، تو، تو

سپي منډه ور واخیسته.

کوچۍ بېرته کېږدۍ ته ننوته، ځوان ولاړ شو، موټرسایکل یې وښوراوه، په ټانکۍ کې تیل وچړپیدل.

بوډۍ وویل:

ــ چیرته ځې؟

ځواب یې ورکړ:

ــ مرکز ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلی شو، ماریا ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ پلار ته وایم چې دا بلا له دې ځایه ورکه کړي!

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

ـ نه! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خوري!

ځوان ورو وویل:

ـ په موړ یې څه! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي پاتې کېدای.

د وړانګې سر وځړېد:

ـ وبال لري!

د بوډۍ ګونځې شونډې وخوځېدې:

ـ شېرګله زویه! خور دې بده خبره نه کوي، تور سرې ده.

وړانګې په بېړه د خبرو وار ورنه ونیو، په خواست یې وویل:

ـ خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپېژني! ته ورته وګوره! سمه دمه کوچۍ ده.

ځوان یوه شېبه ودرېد، موټرسایکل یې پرېښود، له کېږدۍ ووت.

وړانګې ماریا ته وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ولاړې وې...

ورو یې وویل:

ـ له وروره مې خوا مه بدوه! په زړه کې څه نه لري، بس! لږ کاوړي (غوسه ناک) دی.

یوه شېبه غلې وه، بیا یې د نجلۍ لاس ونیو، ویې ویل:

ـ راځه چې دباندې ووځو! ښه باد لګېږي، پام به مو غلط شي.

ماریا ولاړه شوه، دواړه له کېږدۍ ووتې، څو ګامه لیرې په یوه لویه ډبره کېناستې، نرم باد چلېده، چوپه چوپتیا وه، یواځې کله کله به په غاښونو د هډوکو د ماتېدو کړسا پورته شوه او ډېر لرې به یوه شغال ناره کړه.

دواړه تر ډېره غلې وې، بیا ماریا سوړ اسویلی ویست، په مړاوي غږ یې وویل:

ـ مور مې ډېره یادېږي!

وړانګې په غاړه کې لاس ورواچاوه، یوه شېبه غلې وه، بیا یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

ـ ته بختوره یې، مور لري، خو زه...

غلې شوه، ماریا ور وکتل، پر تندي یې د ستورو تته رڼا پرته وه، وړانګې خبره پسې وغزوله:

ـ ...خو زه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غونډل وچېچله، انا مې رنګارنګ بوټي ورته وټکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.

وړانګه غلې شوه، یو دم یې په غږ کې بدلون راغی، په خندا یې وویل:

ـ اوس دا دغم خبرې پرېږده! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.

په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماریا جټکه وخوړه، سپې وغپل، منډه یې واخیسته، تر یوه ځایه لکه سیوری داسې ښکارېده، وروسته په تیاره کې ورک شو.

ماریا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دا غږ د څه و؟

وړانګې وخندل:

ـ د شغال، دلته شغالان ډېر دي، د ورځې په غونډیو کې د ډبرو سیورو ته پراته وي، ماښام تیاره، هوارې ته راځي، تر سپیده چاوده بوی کاږي. تېر څوړموني (پسرلي) یوه شغال...

ماریا په خبره کې ورولوېده، ویې ویل:

ـ ورور دې څنګه سړی دی؟

وړانګه یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وخندل:

ـ ډېره ورنه ډاریږې؟

ځواب یې وانه ورېد.

وړانګې وویل:

ـ زړه مه خوره ! بد سړی نه دی، څو کاله له کوره ورک و، په مدرسه کې یې سبق وایه، بیا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه پیایي، تیر کال یې یو څه وخت ټوپک ګرځاوه، څو ځله سړک ته لاړ، یو وار پر مټ ولګېد، نه منع کېده، خو کله چې مې مشر ورور پر ماین وخوت، پلار مې ټوپک ورنه یووړ، ویل یې چې په کور کې یوائې تور سرې دي، ده هم څه ونه ویل او د پلار خبره یې ومنله.

وړانګه غلې شوه، یودم یې وپوښتل:

ـ خوب درځي؟

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ هاغه ستوری وینې؟

ـ کوم؟

ـلمر لوېدو ته ! تر نورو یو څه غټ دی.

وړانګې وخندل:

ـ هو ! موږ یې د ماښام ستوری بولو.

ماریا وویل:

ـ تر اوسه مې دومره روڼ ستوری نه و لېدلی، ښکلی دی، دلته ستوري څومره راټه دي !

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

ـ موږ کله کله د شپې له خوا مزل کوو، غرونه، دښتې او دریابونه مخې ته راځي، خو لاره نه غلطوو، لالا مې د ستورو په حساب ښه پوهیږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. څو؟

دواړه ولاړې شوې، کېږدۍ ته ور ننوتې، ځوان د راډیو ستن تاووله.. بوډۍ ته له چایو ډک ګیلاس ایښی و، نږور یې د ماشوم ککرۍ پښې پاکولې...

نجوني یوې خواته کېناستې، چا ور ونه کتل، ماریا ګیلاس ته لاس وروغزاوه، تر نیمایي یې له تورو چایو ډک کړ، ولاړه شوه، ګیلاس یې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چایجوشه یې ورپورته کړه.

ځوان راډیو یوې خواته کیښوده، ولاړ شو، توشکه، بړستنه او بالښت یې ورواخیستل، بوډۍ وویل:

ـ څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ خوب راغی.
بوډۍ په حیرانۍ وویل:
ـ کېږدۍ خو لویه ده، یوه څنګ ته پریوزه !
ځوان ماریا ته وکتل، بېرته یې مخ واړاوه، پرته له دې چې څه ووايي، د باندې ووت.
ښځې تر یو څه وخته ناستې وې، وروسته وړانګه ولاړه شوه، توشکې یې هوارې کړې، ماریا ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـ راځه !
ماریا له ټکري سره پرېوته، بړستن یې پر سر ورکش کړه، د وړیو سوړ بوی یې په سږمو ننوت، بېرته یې مخ لوڅ کړ، پورته کېږدۍ ته یې وکتل، د یوه زاړه غلبیل تر څنګ د غوښو څو بخري راځړېدل.
وروسته وړانګې لمپې ته ور پوه کړل، تپه تیاره شوه.
چرچرک نارې وهلې....

❋ ❋ ❋

اسمان برګ و، دوه نجونې په یوه پراخه دره کې رواني وې، تر مخ یې یوې خړې خړې په ډبرو کې چټک ګامونه اخیستل، د خړې پر شا د اوبو تش ژی پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بیا د یوې چینې پر

غاړه ودرېدې، اوبه له یوې تیږې راوتلې...د نري لښتي دواړو غاړو ته شنه واښه ولاړ وو.
وړانګې د خړې له شا ژی کښته کړ، ماریا ته یې مخ ور واړاوه، هغه څو ګامه لیرې ولاړه وه، ورو ورو غړېدله...
وړانګې په خندا وویل:
ـ ولې له ځان سره ګډه یې؟ !
د ماریا شونډې ورپېدې:
ـ څه؟ !
ـ ما ولیدې، خپل ګریوان ته دې خوله نېولې وه،تا خبرې کولې.
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې یو دم وخندل:
ـ ما دعا ویله.
وړانګه له خندا شنه شوه:
ـ خدای که دې په یوه خبره پوه شوې یم !
ـ انګریزي وه.
وړانګې هماغسې په خندا وویل:
ـ په انګریزي د عا ویل کیږي !
ماریا غلې وه.
ـ وړانګې وویل:
ـ مونږ په اوبو پسې څومره لرې راځو ! هه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماريا سره ساه واخيسته، د لښتي پر ژۍ کېناسته، تر رڼواوبو لاندې زيړه شګه پرته وه، د شګې پر سر د ګوتې په اندازه کوچنيو خړو ماهيانو لکۍ وهلې...
وروسته يې اوبو ته لاس ور وغزاوه، سړې وې، يوه لپه يې مخ ته ور واچوله، له سپينې لنډې زنې يې راښه څاڅکې و څڅېدل...
اوږدې ګوتې يې په تورو وېښتو کې تيرې کړې، بله لپه يې مخ ته ور واچوله، نرۍ وروځې يې لندې وې.
بيا يې وړانګې ته وکتل، ژې ته يې په لپه اوبه ور اچولې...
ماريا وويل:
ـ وېرېږم !
وړانګې وخندل:
ـ ولې؟
ـ که دې ورور خبر شو، نو بيا ؟
ـ نه خبرېږي !
ماريا يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:
ـ اوس به يې رمه راوستې وي، ناوخته شو !
د وړانګې شونډې وخوځېدې:
ـ دا دی ! ژی ډکېدو ته نږدې دی !
ماريا مخامخ وکتل، غونډۍ ټيټې وې، ځای ځای سپاندې او هسک اغزي باد ښورول...لرې پر يوه غټه ډبره دوه سارايي کوترې ناستې وې. په ټوله دره کې چوپه چوپتيا وه، يوائې يوې کوترې غومبرې وهلې، ځای پرځای راګرځېده...
ماريا کښېن لور ته وکتل، دا غونډۍ هم تر ډېره هغې بلې ته ورته وه، يوائې کوترې نه وې.
ښي لور ته يې مخ واړاوه، رنګ يې والوت، په بېړه يې وويل:
ـ وړانګې !
وړانګې وخندل، پرته له دې چې سر پورته کړي، شونډې يې وخوځېدې:
ـ دا دی، ډک شو !
ماريا چيغه کړه !
ـ ورور دې !
وړانګې په بېړه سر پورته کړ، شېرګل منډې ور وهلې...ولاړه شوه، د ماريا مخې ته ودرېده، په رېږدېدلي غږ يې وويل:
ـ زړه دې غټ ونيسه ! تا ته څه نه وايي !
لنډه شېبه ووته، شېرګل ور ورسېد ، ساه يې لنډه لنډه کېده، سترګې يې رډې راختلې وې، لاس يې پورته کړ، چيغه يې تر خولې راووته !
ـ تا ته چا ويل چې دا پليته دلته راوله !
کوترې والوتې.
يو کړس شو ، وړانګه کښېن لورته ړنګه شوه، شېرګل دوهم ځل لاس پورته کړ، ماريا پر نجلۍ ورپرېوته، چيغه يې کړه !
ـ مه !

برېوکۍ نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل لاس ونیو، په زوره یې وویل:
ـ هاخوا شه ! که نه نو !
ماریا په بیړه ولاړه شوه، یوګام یې واخیست، د سړي تر مخ ودرېده،
چیغه یې کړه !:
ـ که نه نو څه؟ ها ! په ښځو لاس پورته کوې ! بې غیرته !
یوه شېبه دواړو یوبل ته وکتل، د ځوان سترګې سرې وې، د نجلۍ
په سترګو کې اوښکې رغړېدلې..
شېرګل په زوره وویل !
ـ خوله دې وتړه !
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ ته هم ځانته نارینه وایې !
وروسته یې وړانګه تر مټ ونیوله، د هغې لاندنی شونډه وینې وه،
په سترګو کې یې وېره ښکارېدله..
ماریا سړي ته وکتل، ورو یې وویل:
ـ شونډې ته یې وګوره ! ډېر زورور یې، داسې نه ده؟ !
د شېرګل سر وځړېد.
ماریا چیغه کړه !
ـ تا ولیدل ! زه نه یم تښتېدلې !
شېرګل غلی و.
ماریا د وړانګې لاس ونیو، ورو یې وویل:
ـ راځه !

وړانګې په اوبو کې پراته ژي ته وکتل، ماریا تر لاس کش کړه،
دواړه روانې شوې.
خره د غونډۍ نیمایي ته رسېدلي وه، په سپاندو او اغزیو کې یې
خوله وهله..کوچی ځړېدلی سر ولاړ و.

* * *

بوډۍ د کېږدۍ سیوري ته ناسته وه، وړۍ یې ریسلې، وروسته یې
سر پورته کړ، نجوني ولاړې وې.

بوډۍ په بیړه وویل:

ـ شېرګل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ !

وړانګې د خپلې انا غېږې ته ځان ور واچاوه، یودم یې وژړل...بوډۍ
ورته وکتل، د لاندنۍ شونډې پر سر یې ډومبک وینه پرته وه.

ورو یې وویل:

ـ ځار ! بلا دې راباندې وګرځه !

د وړانګې ژړا زور ونیو...

ماریا یوه شېبه ولاړه وه، بیا کېږدۍ ته ورننوته.

کوچۍ خپل زوی کراراوه، ماریا یې ترڅنګ کېناسته، ماشوم ته یې
وکتل، تک ژېړ و، نرۍ پښې یې درلودې، د ملا هډوکي یې راوتلي
ښکاریدل.

ماریا وویل:

ـ څه شی ورکوې؟

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـ د وزې شیدې.

ـ ولې خپلې؟

ـ کمې دي، مړولی یې نه شم.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وپوښتل:

ـ د څلورو میاشتو دی؟

کوچۍ وویل:

ـ دا یې اومه میاشت ده.

ـ په کور کې وریجې لرۍ؟

کوچۍ ورته وکتل، ورو یې وویل:

ـ خدایزده ! موږ وریجې ډېرې نه پخوو.

ماریا وویل:

ـ که ماشوم له څلورو میاشتو وروسته شوله، په شیدو کې لنده
ډوډۍ او دا سې نور پاسته خواړه وخوري، ګټه ورته لري.

کوچۍ هماغسې په حیرانۍ ورته کتل.

ماریا پر اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

ـ یو ځل یې وازمایه !

ولاړه شوه، د باندې یې وکتل، بوډۍ د پخوا غوندې څرخې تاواوه...

وړانګه لیرې د مېږو او پسونو په مینځ کې د توت سیوري ته ناسته
وه.

ماریا ورغله، وړانګې ته یې وکتل، اوږده بانه یې سره سریښ وو، تر
څنګ یې کېناسته، تر ډېره دواړه غلې وې، وروسته د وړانګې
ژړغونې غږ چوپتیا ماته کړه، ورو یې وویل:

ـ ورور مې کاوړې سړی ده، خو تر اوسه یې په ما لاس نه و پورته
کړی، دا یې ړومبۍ څپېړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماريا شونډې وخوځېدې:

ـ زما له لاسه !

وړانګې وويل:

ـ ته نه يې ملامته !

ماريا مېږو او پسونو ته سترګې وروا ړولې، ټول پراته وو ، ځمکه له وچو او لندو پچو ډکه وه، ځای ځای له ونې رالوېدلي توتان ښکارېدل، د څو لويو شنو مچانو بنګې خوت...

وروسته يې مخامخ وکتل، ورو يې وويل:

ـ راغی !

وړانګې سر پورته کړ، شېرګل په خرې پسې روان و ، شپبه وروسته د کېږدۍ تر څنګ ودرېد، بوډۍ ور پورته شوه، لاسونه يې خوځېدل، خو غږ يې نه راته.

يوه شېبه سره ودرېدل، بيا شېرګل کېږدۍ ته ننوت، بېرته راووت، نېغ د توت خواته ور روان شو.

شېبه وروسته د خپلې خور تر څنګ کېناست، سر يې وځړېد ، له خاورو يې يو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه يې څو کرښې وښستې، ورو يې وويل:

ـ له ما خپه يې؟

وړانګه غلې وه.

شېرګل سر پورته کړ، وړانګې ته يې وکتل، د هغې غټې سترګې لندې وې. ورو يې د نجلۍ سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، نجلۍ ژړل...

شېرګل وويل:

ـ بيا به داسې نه کيږي.

د نجلۍ ژړا زورونېو.

شېرګل وويل:

ـ زړه مې مه راخوره !

نجلۍ هماغسې ژړل، ښه شېبه يې اوښکې تويې کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.

ماريا دواړو ته کتل.

شېرګل وويل:

ـ ورشه ! مخ ته دې يو دوه لپې اوبه ورواچوه !

وړانګه ولاړه شوه. شېرګل پسې کتل... نجلۍ کېږدۍ ته نږدې اينښې ګړې ته وروګرځېده.

شېرګل په ځړېدلي سر وويل:

ـ تاته ام پرېږم.

ماريا غلې وه.

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ ته خو پوهېږې ! ستا وطنداران ډېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماريا غلې وه.
شېرګل وويل:
ـ زه مې په خورو پرېږدم.
ماريا په خبره کې وررولوېده:
ـ ما خو نه وژله !
د شېرګل سر وځړېد ، ورو يې وويل:
ـ تېرکال د توتانو په وخت کې يوه طياره راغله، هغه وخت چينې ته
نږدې يوه کېږدۍ ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم يې
پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې مو نه شوی سره بېلولی.
ځوان غلی شو ، نجلۍ ورته وکتل، خبره يې نيولې وه.
ځوان وويل:
ـ دا انديښنه به ترهغو راسره وي، ترڅو چې ته دلته يې !
ماريا وويل:
ـ ژمنه کوم، کورنۍ به دې له خطره لرې وي.
شېرګل ورته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:
ـ له کومه داسې ډاډه يې؟
نجلۍ وارخطا شوه، يوه شېبه غلې وه، يودم يې وخندل:
ـ نه پوهېږم ! زړه مې همداسې راته وايي.
ځوان وخندل.
ماريا وويل:
ـ ته دومره بد هم نه يې، په خندا کې ښکلی ښکارې.

د دواړو سترګې سره وجنګېدې، د شېرګل سر وځړېد.
ماريا ولاړه شوه، ورو يې وويل:
ـ په ما باور وکه ! نه تېښتم.
شېرګل پر خاورو ليکې ايستلې...شېبه وروسته يې سر پورته کړ،
ماريا روانه وه، ده ترهغو پسې کتل چې نجلۍ کېږدۍ ته ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار خړه وه، وړانګې ورو وویل:

ـ انا !

بوډۍ کوم حرکت ونه کړ.

د وړانګې شونډې وخوځېدې:

ـ پورته شه ! ناوخته ده.

بوډۍ په بړستن کې پټه وه.

وړانګې ورو بړستن لرې کړه، د بوډۍ له خولې سپین ځګونه روان وو...وړانګې چیغه کړه !

ـ انا !

ماریا جټکه وخوړه، سترګې یې رنې کړې، کېناسته، بوډۍ ته یې وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې.

شېرګل او د هغه ورېندار په بیړه کېږدۍ ته ور ننوتل، ټول تر بوډۍ راتاو شول، وړانګې ژړل، نور وارخطا وو.

ماریا ور مخته شوه، د بوډۍ پر ګونځې ګونځې غاړه یې ګوتې کېښودې، ورو یې وویل:

ـ ژوندۍ ده.

یوه شېبه غلې وه، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ لږ ځای راکړئ !

کوچیان یوې خوا ته شول.

ماریا وویل:

ـ تر دې مخکې یې څه تکلیف درلود ؟

وړانګې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ !

ـ جکه جوړه وه !

شېرګل وویل:

ـ یو ځل یې پر زړه درد راغلی و، بس !

ماریا د بوډۍ د ښي لاس زېږې ګوتې و موښلې، ورو یې وویل:

ـ ما ته د زړه حمله ښکاري.

کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...

ماریا وویل:

ـ د پښو تلې یې ور و مښئ !

کوچۍ د بوډۍ پښو ته ور وښویدې.

ماریا څو ځله د بوډۍ پر سینې زور وکړ، کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...

بوډۍ وټوخل.

ماریا وویل:

ـ د پښو مښلو ته دوام ورکړئ !

بوډۍ ورو سترګې وغړولې، وړانګې په ژړا کې وخندل.

ماریا هغې ته وکتل، ورو یې وویل:

ـ لږ د بورې شربت ورته جوړ کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه ولاړه شوه، شېبه وروسته يې د بوډۍ په خوله کې خوړې اوبه وڅښولې، ورو يې وويل:

ــ انا ! څنګه يې؟

بوډۍ په حيرانۍ ورته کتل، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ــ څه خبره ده؟

شېرګل وخندل:

ــ هيڅ ! طبيعت دې يو څه خټه و.

بوډۍ په ګيلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شېبه وروسته کېناسته ورو يې وويل:

ــ سر مې درد کوي !

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

ــ ښه کيږي.

ماريا له کېږدۍ ووته، لمرخاته خوا ته اسمان ژېړ و، نرى باد چلېده...

نجلۍ پر يوه تيږه کېناسته، تيږه سره وه، سپى ورغى، لکۍ يې ووهله، پښو ته يې پرېوت.

ماريا د هغه پر غټ سر لاس تېر کړ، د سپي لکۍ له ځمکې نرۍ دوړه پورته کړه...

ښه شېبه ووته، لمر راوخوت، د غونډيو يوه خوا ژېړېخونه ښکاريدله، بل لوري يې سيورى و.

بيا يې د شېرګل غږ واورېد:

ــ ته خو سمه دمه ډاکټره يې !

ماريا وخندل.

شېرګل مخامخ په شګو کې ورته کېناست، نجلۍ ته يې وکتل، د لمر وړانګې يې پر سپين مخ لګېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.

نجلۍ ناڅاپه وويل:

ــ حاجي خداينور پېژنې؟

شېرګل په حيرانۍ ورته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:

ــ څنګه دې دا پوښتنه وکړه؟

ماريا وخندل:

ــهسې، د هغه د زړورتيا کيسې مې اورېدلې وې، تيرکال يې په رښا ورځ يو امريکايي ټانک وويشت.

شېرګل يوه شېبه غلى و، وروسته يې په خوند وويل:

ــ حاجي خداينور لوى زړه لري، ما دوه درې ځلې ليدلى دى، د راکټ په ويشتلو کې يې نوم وړى.

ــ اوس چيرته دى؟

شېرګل وخندل:

ــ خداى خبر.

ماريا يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:

ــ پوهېږې چې د امريکا حکومت د هغه پر سر پنځه ميليونه ډالره انعام ټاکلى ! مړ يا ژوندى.

شېرګل وخندل:

ــ هو ! خو د هغه نيول دومره اسانه خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته له کومه پوهېږې؟

ـ حاجي خداینور هوښیار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره میاشت مرکز ته راغلی و، بیا چا نه دی لیدلی.

ځوان غلی شو، ماریا غوندېیو ته کتل، شېرګل هغې ته وچې سترګې نېولې وې...وروسته یې یو غږ واورېد:

ـ چای نه سوروئ؟!

دواړو د کېږدۍ خواته وکتل، وړانګه وه، ولاړ شول، کېږدۍ ته ورننوتل، پر غوړ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پیالې پرتې وې، ځای ځای وچه ډوډۍ ایښې وه، ماریا د بوډۍ ترڅنګ کېناسته، د هغې پر اوږه یې لاس کېښود، ورو یې وویل:

ـ اوس څنګه یې؟

د بوډۍ شونډې وخوځېدې:

ـ ښه یم.

وړانګې په خندا وویل:

ـ ډاکتره خو به نه یې؟

ماریا وخندل:

ـ نه، خو په ځینو لومړنیو مرستو پوهېږم.

بوډۍ په خبره کې ورولویده:

ـ څه؟!

ـ مانا دا چې له سوځېدلي، بېسده او په اوبو کې له ډوب شوي انسان سره کومک کولی شم.

شېرګل ولاړ شو.

وړانګې دسترخوان ته وکتل، د ورور پیاله یې تر نیمایي ډکه وه، له پاستې هم کومه ګوله نه وه پورته شوې، ورو یې وویل:

ـ څه کوې؟

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ رمه سارا ته بیایم.

وړانګې وویل:

ـ یو وار خو دې چای سور که!

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ زړه ته مې نه کیږي.

له دې سره له کېږدۍ ووت.

بوډۍ وویل:

ـ نورکله خو په دریو پاستو نه مړېده، نن څنګه داسې ژر ولاړ سو؟!

د وړانګې شونډې وخوځیدې:

ـ خدایزده!

لنډه شېبه وروسته شېرګل بېرته کېږدۍ ته ور ننوت، ښځو په حیرانۍ ورته وکتل، کوچۍ وارخطا و، نېغ زړو بړستنو ته ورغی، شل ډزی ټوپک یې ور واخیست، وړانګې په بیړه وویل:

ـ څه خبره ده؟

شېرګل په لړزانده غږ وویل:

ـ عسکر دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو رنګونه والوتل، وړانګه د خپل وروړ مخې ته ودرېده. په وارخطايۍ يې وويل:

ــ د خدای له پاره، موږ ته وګوره؟

شېرګل چيغه کړه !

ــ مخه مې پرېږده.

بوډۍ په بيړه وويل:

ــ خور دې ښه وايي.

شېرګل په خشکه وويل !

دوی به مو تر تېغ تېر کړي.

ماريا د کېږدۍ له چولې دښتې ته وکتل، په دريو رينجرو موټرو پسې سپيرې دوړې پورته کېدلې...

وړانګې چيغه کړه !

ــ تر اوسه خو لا نه ده مالومه چې دوی چېرته ځي؟

شېرګل ماريا ته وکتل ، ورو يې وويل:

ــ دوی په دې نجلۍ پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کېږو ، ښه دا ده چې په دوی هم ميندې بورې کم.

د ماريا شونډې وخوځېدې:

ــ ته هوښيار سړی يې، کورنۍ دې مه ژوبلوه !

شېرګل وويل:

ــ خو...

ماريا په خبره کې ورولوېده:

ــ په ما پسې نه دي راغلي.

سپي وغپل...

شېرګل د ټوپک ګېټ کش کړ.

ماريا وويل:

ــ په ما باور وکه، زه ستا د کورنۍ بربادي نه غواړم.

موټر دوه درې شله ګامه لرې ودريدل، سپی ترې راګرځيده...

ماريا د شېرګل له لاسه ټوپک ونيو ، بېرته يې تر بسترو لاندې کړ.

يو غږ واوريدل شو !

ــ را ووځه !

وړانګې ژړل، ورېندار يې هم سونګيدله، بوډۍ وارخطا وه.

شېرګل ماريا ته وکتل، په مړاوي غږ يې وويل:

ــ تا غواړي.

ماريا په خپل تندي ټکری ورکش کړ ، له کېږدۍ ووته، شل پنځه ويشت وسله وال ولاړ وو ، ځينو يې عسکري دريشۍ اغوستې وې، نور يې په شخصي جامو کې ول، برګ رومالونه يې تر سرونو تاو وو ، په دوړو لړلي ښکارېدل.

ماريا په لوړ غږ وويل:

ــ څه غواړئ؟ !

يوه ناره کړه !

ــ سړی راوباسه !

ــ له هغه سره مو څه کار دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولې يې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟ !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې ورو وويل:
ـ شېرګله، راووځه !
ـ کوچۍ له کېږدۍ ور ووت:
دوه وسله وال د دوی خواته ور روان شول، ماريا کېږدۍ ته ننوته.
شېبه وروسته عسکر د شېرګل تر څنګ ودريدل، يوه يې کېږدۍ ته سر ور دننه کړ، شاوخوا يې وکتل، يواځې ښځې وې، بېرته يې شېرګل ته مخ ور واړاوه، ورو يې وويل:
ـ ته دلته اوسې؟
شېرګل په وارخطايي ځواب ورکړ:
ـ هو !
ـ ولې دې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟
د کوچي ژبه بنده شوه:
ـ ما، ما
هماغه عسکر په غوسه وويل:
ـ بيا داسې بې عقلي ونه کړې ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپې تر يوه ځايه منډه پسې واخيسته، کله چې دوړې کيناستې، ځای پرځای ولاړو، په موټرو پسې يې غپل...
شېرګل کېږدۍ ته ور ننوت، کوچيانو خدای ته شکرونه ايستل...

شېرګل ماريا ته وکتل، ورو يې وويل:
ـ تا کولای شوای چې له هغوی سره لاړه شې.
ماريا غلې وه، کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...
وړانګې وويل:
ـ لا لا رښتيا وايي ! ولې دلته پاتې شوې؟ !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې وويل:
ـ ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور پېژندلای وای، نو...
بوډۍ ورمخته شوه، ماريا يې پرتندي ښکل کړه، وړانګې ژړل...
ماريا د باندې ووته، پر يوه لويه ډبره کېناسته، دښتې ته يې وکتل، موټر ډېر ليرې لمر خاته خواته روان وو، سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، له ځانه يې ورټ (کرکه) وشو، شنه اسمان ته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـ خدايه ! ما وبخښه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

❋ ❋ ❋

شپږګل د یوې ګڼې بیدې سیوري ته ناست و، پر ځمکه یې لیکې ایستلې، تر مخ یې د غنمو شنه وږي باد یولاس ښورول..رمه څو ګامه لیرې څرېدله.

وروسته یې د یوه سیرلي نرۍ غږ واورېد، سر یې پورته کړ، د سیرلي لکۍ له شنو غنمو راوتلې وه، شپږګل ولاړ شو، په سیرلي پسې یې څو تیږې وویشتې، سیرلي د رمې خواته منډه کړه.

یو غږ یې واورېد:

ـ یاره کوچیه مرداره مو کړه !

شپږګل کیڼ لورته وکتل، یو ځوان ور روان و، سپینه خولۍ یې پر سر وه، په لاس کې یې بیلچه ښکارېدله.

شپږګل په ډډ کوچیاني غږ وویل:

ـ ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې یې !

ځوان د شپږګل تر خنګ ودرېد، ورو یې وویل:

ـ اجب خلک یاست ! د جایي وو(ځایي خلکو) سلامت فصلونه مو وخوړل، بیا وایې...

شپږګل په خبره کې ورولوېد:

ـ چا؟

ـ تېره شپه کوچیانو زما د تره رشقې ته رمه ور پرېښې وه، سهار ته ډکی نه و پاتې.

شپږګل په بیړه وویل:

ـ زار دې شي، ما خو خدایکه تر اوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان یودم وخندل:

ـ تاته نه وایم، ته ښه سړی یې، زما درباندې پام و، سیرلی دې له غنمو وشاړه.

شپږګل روان شو، ځوان هم په هغه پسې ګامونه واخیستل، دواړه د ونې سیوري ته کېناستل. یوه شېبه غلي وو، وروسته شپږګل مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

ـ دا غنم ستاسې دي؟

ځوان ختیځ لورته لاس ونیو، شونډې یې وخوځېدې:

ـ هاغه هسکه تیږه وینې !

ـ کومه؟

ـ هاغه چې ټپوس پرې ناست دی.

ـ هو !

ـ تر هغه ځایه موږ کرلي، ورهاخوا د هغې ټیټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بیا د ترونو فصلونه دي. هماغه تیږه ټک (پوله) ده.

شپږګل څه ونه ویل، ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ اې کوچیه ! خپه راته ښکارې.

شپږګل غلی و.

ځوان وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پوروړی یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ نه !
ناروغه یې؟
ـ نه !
کوم تاوان دې کړی؟
ـ نه !
مالونه دې ناجوړه دي؟
ـ نه
د ځوان تندی تریو شو:
ـ نو بیا څه ټکه دربانده پرېوتې ده چې داسې خپه یې؟ !
شېرګل غلی و.
ځوان یو دم وخندل:
ـ مین یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، بېرته یې سر ځوړند شو.
ځوان وویل:
ـ خوب دې څنګه ده؟
ـ دا دوه شپې مې سترګې نه دي سره وروستي.
ـ اشتها؟
ـ څه؟
ـ ډوډۍ ډېره خورې که کمه؟

ـ خدایکه مې له پرونه راهیسې ګوله هم راپورته کړې وي.
ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
ـ د خلکو خبرې بدې دربانده لګیږي؟
ـ هو !
له څه وخته راهیسې؟
ـ دا دوه ورځې کیږي.
ځوان وخندل:
ـ مین یې نو توروي که سپین؟ !
شېرګل هغه ته وکتل.
ځوان وویل:
ـ ته مین شوی یې.
شېرګل په حیرانی ورته کتل...
ځوان وویل:
ـ سپینه راته وکه !
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ څه؟
ـ څوک دې خوښیږي؟
شېرګل کوم ځواب ورنه کړ.
ځوان وویل:
ـ کوچۍ ده؟
ـ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان د هغه ولیو ته یو سوک ورکړ، په خندا یې وویل:

ـ نو کومې جایې زړه درنه وړی؟

ـ نه

ځوان په حیرانۍ وویل:

ـ نه کوچۍ ده ، نه هم کلیوا له، نو څوک ده؟

د شېرګل زړه ولړزید

ځوان وویل

ـ نه راته وایې

ـ نه

ځوان وخندل:

ـ سمه ده، مه راته وایه! خو زه هم مین یم، دا ټول په ما تېرېږي، نه خوب لرم او نه هم اشتیا، هیڅ شي خوند نه راکوي، بس نو! مینه همدا سې وي.

شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

ـ رښتیا وایې؟!

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ ای کوچیه! خدای خبر ته به پوه شې که څنګه؟! خو زه به د مینې په باره کې څو خبرې درته وکم، بیا ته په خپله فکر وکه چې مین یې که نه؟

ما په یو چا زړه بایللی، کله کله بې اختیاره ژړا راځې، اوښکې تویول راته ښه دي، د سکون او ارامۍ احساس کوم، کله چې شپه

شي، لکه هغې چې له ما سره پر یوه بالښت سر ایښی وي، د ورځې یې په یاد تېرې بولم، زړه مې راته وایې چې هرځای راسره وای، هغه څه مې ورته ویلي وای چې نورو ته یې نه شم ویلای، له خپلو کامیابیو مې خبره کړې وای او د هغې په لیدو مې په زړه کې پراته دردونه هیر کړي وای.

ځوان غلی شو، کوچي ته یې وکتل، بېرته یې شونډې وخوځېدې

ـ په خبرو مې وپوهېدې؟

شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان وویل:

ـ ګوره! که دې د هغې په لیدو د زړه دربېدا ډېرېږي، نو مین یې!

که غواړې چې خپل پټ رازونه یوازې له هغې سره شریک کړې، نو مین یې!

که یې په نه لیدو د خواشینۍ احساس درته پیدا شو، نو مین یې!

که دې له زړه، نه وته، نو مین یې!

اوس پوه شوې؟!

کوچی غلی و.

ځوان وخندل:

ـ نه غواړې چې هغې ته دروغ ووایې، داسې نه ده؟

کوچي په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ساده به درته ووایم ! غره ته وګوره ! کاڼو ته وګوره، بوټو ته سترګې وروواړوه، که دې په هرڅه کې هغه ولیده ،نو مین یې، مین ته ټوله دنیا ، یواځې خپله مینه ښکاري.

ځوان غلی شو ، ناڅاپه یې وخندل، د شېرګل ولیو ته یې یو درووند سوک ورکړ، په خندا یې وویل:

ـ پوه شوې که نه؟ !

شېرګل غلی و.

د ځوان شونډې وخوځېدې؟

ـ نو ته په کوم یوه کې راځې؟

شېرګل وویل:

ـ خدایزده !

ځوان ولاړ شو ، په زوته یې وویل:

ـ ای کوچیه ! فکروکه ! که زما غوندې احساس کوې، نو پوه شه چې مین یې، هو رښتیا ! له رمې سره دې پام کوه، للمو ته ورګډه نه شي، زه درنه لاړم.

ځوان حرکت وکړ، شېرګل پسې وکتل، ځوړند سر روان و ، ښه شېبه ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سنو وږو پر سر یوې سرپوټکې (یو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای پرځای ولاړه وه، هغې نارې وهلې....

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

شېرګل تر زاړه توت لاندې رمه پنډه کړه، کېږدۍ ته یې وکتل، خور یې ولاړه وه، ورغی، وړانګې وویل:

ـ نور کله خو به وختي راتلې !

شېرګل غلی و.

وړانګې وویل:

ـ زه به ډوډۍ درته راوړم.

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ زړه ته مې نه کیږي.

وړانګې په حیرانۍ وویل:

ـ سهار دې هم ګوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپښین سیوری ړنګ دی.

شېرګل یوه شېبه ودرېد، وروسته کېږدۍ ته ورننوت.

بوډۍ پرته وه، نږور یې ماشوم ته شوله ورکوله، ماریا یې هم ترخنګ ناسته وه..

شېرګل خیرن بالښت ته ډډه ولګوله، ماریا ته یې وکتل، د زړه دربا یې ډېره شوه، د کلیوال ځوان خبره یې په زړه کې راوګرځېده ((که دې د هغې په لیدو د زړه دربا ډرریږي، نو مین یې.)) سر یې وځړېد، یو ژېړ مېږتون د زاړه لیمڅي په وړیو کې ننښتی و، ناڅاپه پر مېږتون

غوړ دسترخوان هوار شو. شېرګل پورته وکتل، خور یې پر دسترخوان څو پاستي او یوه ډکه کاسه مستې کېښودې.

شېرګل له پاستي یوه ټوټه ور بېله کړه، مستو ته یې وروړه، کله چې یې ګوله خولې ته پورته کوله، ماریا ته یې پام شو، هغې ماشوم ته کتل، وروسته د دواړو سترګې سره وجنګېدې، شېرګل لاندې وکتل، کاسه یې ورپورته کړه، له مستو یې غوړپ وکړ، کاسه یې بېرته پر دسترخوان کېښوده.

ولاړ شو، خور یې پسې غږ کړ:

ـ ډوډۍ دې ونه خوړه !

شېرګل له کېږدۍ ووت، لاړ، د توت سیوري ته کېناست. . دښتې ته یې وکتل، غونډۍ یې تر سترګو تېرې کړې، خوند یې ورنه کړ، هرڅه یې پر زړه ولاړ وو.

ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې یې یوازې د ماریا څېره ولاړه وه.. یو دم یې وخندل، خپل ورانه ته یې سوک ورکړ، له ځان سره یې وویل:

ـ خوار سړی، خړ یې سپی، خپله رمه دې پیایه !

بېرته یې د ماریا سرې شونډې او سپین غاښونه سترګو ته ودرېدل، تندی یې تریو شو، سترګې یې ډکې ډکې کېدې، د کلیوال ځوان خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مین یې.))

یو دم یې غبرګ لاسونه غوږونو ته وروړل، شونډې یې وخوځېدې:

ـ توبه خدایه، توبه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمې ته يې وکتل، څلور ورځې مخکې ژوند ور په زړه شو، نه يې غم پېژانده او نه يې هم په چا پوري زړه تړلی و، ټوله دنيا يې يواځې په خپله کورنۍ کې ليده، د وريو حساب يې ټينګ نيولی و، منی به شل يو نيم شل مېږې وپلورم، پيسې يې تر خولې تېرې دي، تر څوړموني د کور ښه چلاو پرې کيدی سي، خدای مهربانه دی، مېږي به وري پيدا کړي، هو رښتيا ! سږ کال بارانونه ډېر دي، ژمی به ګرمسير ته ځو، وابنه به ډېر وي، مېږې او پسونه به غوښه ونيسي، د خپل زړه پيسې راته جوړولی سي.

يوې ميږې رمباړه کړه، شېرګل ورته وکتل، ورو يې وويل:

_ ته څه غم لرې؟ !

يو دم يې وخندل:

_ لېونی شوم که څنګه؟ !

ولاړ شو، د توت يوې ټيټې څانګې ته يې لاس کړ، څو تور توت يې خولې ته واچول، خوند يې ور نه کړ، بېرته کېناست، دښتې ته يې وکتل، تر يوه ځايه خړه وه، وروسته د يوې اوږدې تراډې ولاړو اوبو غوندې ځلېدله...

هوا دپه وه، ډېر ليرې غرونه خوځيدل....

بېرته يې سر وځړېد، پر خړه پايڅه يې تور لوی مېږتون روان و، مېږتون يې د ښي لاس په ګوتو کې ونيو، سترګو ته يې ورنيږدې کړ، مېږتون پښې وهلې...يوه شېبه يې ورته وکتل، شونډې يې وخوځيدې:

_ کاشکې مېږتون وای.

خندا ورغله، مېږتون يې پرخاورو پريښود، مېږتون منډه کړه، د يوه پراته پسه د ټټر په سپينو وړيو کې ننوت.

شېرګل يوه شېبه د ونې سيوري ته کېناست، وروسته يې سترګې درنې شوې، خوب ورغی، پټکی يې په څادر کې ونغاړه، تر سر يې کېښود، دوه درې ځله يې د يوې ميږې ټوخی واورېد، بيا يې بانه سره ورغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

❊ ❊ ❊

لمر په لوېدو و، د کېږدۍ تر څنګ یو په دوړو لړلی سراچه موټر ودرېد، شېرګل د باندې ووت، په سپي پسې یې لوټه وویشته، دوو وسلوالو ته یې غېږ ورکړه، هغوی اوږدې ږیرې درلودې، په دوړو سپېره ښکارېدل.

درې سره کېږدۍ ته ننوتل، بوډۍ په یوه کونج کې ناسته وه، په اوکلۍ (هاون) کې یې بادیان ټکول...

وسله والو خپلې ټوپکې زړو بړستنو ته ودرولې، شاوخوا یې وکتل، بوډۍ یوائې وه، تر څنګ یې ماشوم لغتې وهلې...

شېرګل په زوته (لوړ غږ) وویل:

ــ چای!

یوه وویل:

ــ ادې! څنګه یې؟

بوډۍ سوړ اسویلی ویست:

ــ ښه یم! ژوند ده، تیرېږي.

شېرګل وخندل:

ــ انا! ته اوس هم د زلیخا ځواني غواړې!

نارینه وو وخندل...

بوډۍ اوکلی ټنګوله...

یوه میلمه شېرګل ته وکتل، په خندا یې وویل:

ــ پرنګۍ چیرته ده؟

بوډۍ وویل:

ــ پرنګۍ یې ولې بولې! سمه دمه بوسلمانه ده!

مېلمنو وخندل...

شېرګل وویل:

ــ ودې نه لېده؟

ــ چیرته؟

-د باندې، له تورسرو سره.

مېلمنو یوه بل ته وکتل، یوه یې وویل:

ــ ترنغرې خو یوائې درې کوچۍ راګرځېدلې وې.

شېرګل وخندل:

ــ یوه یې پرنګۍ ده.

د مېلمنو خولې وازې شوې، یوه یې وویل:

ــ ډېره ازادې مو ورکړې!

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

ــ ګلالۍ ده، چاته یې بد نه رسیږي.

مېلمنو وخندل...بوډۍ اوکلۍ ټنګوله...

شېرګل وویل:

ــ په مرکز کې څه کیسې دي؟

یوه میلمه وویل:

برېوکۍ نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ کراره بده ورځ، بېګاه طيارې راغلې، دوه درې دورې يې وخوړې، خو بمبارد يې ونه کړ.
د بوډۍ شونډې وخوځيدې:
_ شکر
شېرګل وويل:
_ پلار مې څنګه و؟
بوډۍ بله پوښتنه وکړه:
_ څه وخت راځي؟
يوه ميلمه ځواب ورکړ:
_ غږ يې نه دی کړی.
د بوډۍ تندی تريو شو:
_ داسي هم نه وايي چې کور ده، اور ده، څوک جوړ دي، څوک ناجوړ، شل، يو نيم شل ورځې يې ووتې، يو وار رانه غی.
يوه ميلمه وخندل:
_ رابه شي، زړه مه خوره!
بوډۍ سوړ اسويلی ويست، شونډې يې وخوځيدې:
_ اولاد دښمن دی.
داوخت وړانګه کېږدۍ ته ورننوته، د مېلمنو تر مخ يې يوه توره چايجوشه او دوه ګيلاسونه کېښودل، شېرګل ته يې وکتل، ورو يې وويل:
_ لمبات (بوره) خلاص شويدي.

يوه ميلمه وخندل:
_ لمبات پرېږده، پرنګۍ ته ووايه چې تياره شي.
د اوکلي ټنګاه غلې شوه.
د وړانګې رنګ والوت، شېرګل په حيرانۍ وويل:
_ ولې؟!
د مېلمه خندا زور ونيو!
_ بيايو يې! نور به يې له شره خلاص شئ.
شېرګل په بيړه وويل:
_ چيرته؟
_ اوس خو يې مرکز ته بيايو!!
بوډۍ د خبرو وار ونيو:
_ وژنئ يې!
_ خدای خبر!
شېرګل په خبره کې ورولوېد:
_ پلار مې غوښتې؟
_ هو!
وړانګې خپل ورور ته وکتل، د هغه سر وځړېد، نجلۍ چيغه کړه!
_ نه!
يودم يې منډه واخيسته، له کېږدۍ ووته!
بوډۍ وويل:
_ زه به مې زوی ته ووايم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمنو په حيرانی ورته وکتل.

د بوډۍ شونډې وخوځېدې:

ـ تاسي يې نه شی ببولای !

شېرګل وويل:

ـ انا ! تاته خو مې پلار مالوم دی، هغه...

بوډۍ په خبره کې ورولېده:

ـ هغه زما خبره مني.

يوه ميلمه وويل:

ـ حاجي خدا ينور غوښتې ده.

د شېرګل غوني زيږه شول.

بوډۍ غلې وه.

شېرګل په زوته وويل:

ـ ورته ووايه چې تياره شي !

د وړانګې د ژړا غږ پورته شو...

يوه مېلمه دوه ګيلاسه ډک کړل.

چو په چوپتيا شوه، يوه هم څه نه ويل، کله کله به د وړانګې د ژړا غږ اورېدل کېده....ښه شېبه ووته، وروسته ماريا کېږدۍ ته ورننوته، په کونج کې ايښې تاو شوې عسکري دريشي يې ورواخيسته، بېرته د باندې ووته.

بوډۍ پسې غږ کړ:

ـ ته به چيرې نه ځې !

د وړانګې ژړا زور ونيو...

شېرګل په زوته وويل:

ـ دريشې دې نه اغوندي، خطر لري.

يوه مېلمه د تاييد په علامه سر وخوځاوه.

شېرګل خپلې انا ته وکتل، په نا اميدۍ يې وويل:

ـ مور، څه نه شو کولای.

ماريا ور غږ کړ !

ـ راځئ !

بوډۍ په بيړه له کېږدۍ ووته.

مېلمانه ولاړ شول.

لمر لويدلی و، لوېديځ ته پرتې تار تار وريځې سرې وې، لرې غزېدلي غرونه تور ښکارېدل.

وړانګې ژړل، بوډۍ او د هغې ښور هم خوابدي وې، خو ماريا زړورې خبرې کولې، په څېره کې يې ويره نه وه پرته.

شېرګل غلی ولاړ و، سپې غپل، يوه سيرلې ټوپونه وهل...وسله وال په موټر کې ناست ول.

ماريا اغوستي کوچياني کميس ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:

ـ ستا کميس مې راسره يووړ.

وړانګې کوکه کړه !

ماريا د ماشوم مورته مخ ورواړاوه، شونډې يې وخوځېدې:

ـ بنګل ته وګوره ! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه !

برېوکۍ نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچۍ خپلو سترګو ته ټکری ونیو.
بوډۍ غلې ولاړه وه، اوږدې لړګینې تسبیح یې اړولې...
ماریا حرکت وکړ، د شېرګل د زړه دربا ډېره شوه.
وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده، سترګې یې سرې وې، په خواره خوله یې وویل:
ـ لالا !
شېرګل غلی و..
ماریا د شا په سیټ کې کېناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د شېرګل پښې ولړزېدې، په سترګو یې تیاره راغله، یودم یې منډه کړه، د موټر تر مخ ودرېد.
مخکینۍ دواړه دروازې خلاصې شوې. سپي تر موټر راګرځېده، غپل یې...وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شېرګل ته کتل...
شېرګل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:
ـ کښته شه !
ماریا په موټر کې ناسته وه.
یوه وسله وال وویل:
ـ ته دا سې نه شې کولای.
شېرګل چیغه کړه !
ـ کښته شه !
وسله وال د ټوپک ګېټ کش کړ.
شېرګل برګ برګ ورته وکتل، د ټوپک میل کښته شو.

وسله وال وویل:
ـ دا به دې په خیر نه وي.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
ـ خدایکه مو رانه بوتله.
وسله وال شېرګل ته وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ دا حاجي خداینور غوښتې.
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ زه ورسره ځم.
وړانګې په غریو کې وویل:
ـ لیونۍ یې !
شېرګل چیغه کړه !
ـ هغوی به دې ووژني !
ماریا وویل:
ـ خو زه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.
شېرګل لاس ورو غزاوه، تر مټ یې ونیوله او له موټره یې کښته کړه !
یوه وسله وال وویل:
ـ ښه دې ونه کړل !
شېرګل مخ واړاوه، لاړ او تر توت لاندې کېناست. موټر یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې حرکت وکړ، ښځې کېږدۍ ته ننوتې، د ماشوم د ژړا نرۍ غږ اورېدل کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

وړانګې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه يې کېښوده، ورو يې وويل:

ـ راځئ !

يوه هم حرکت ونه کړ، بوډۍ پرته وه، شېرګل بلې لمپې ته وچې سترګې نيولې وې، ورېندار يې ماشوم مړاوه، ماريا هم يوه کونج ته ناسته وه.

وړانګې څه ونه ويل، د ماريا ترخنګ غلې کېناسته، بوډۍ ته يې وکتل، د کېږدۍ پر تاټ يې د جړو وېښتو او تيرې پزې اوږد سيورى ښکارېده.

ټول غلي ول، يوه هم څه نه ويل، کله کله به ماشوم د وريجو په ګولې پسې چيغه کړه !

ماريا ورو ولاړه شوه، له کېږدۍ ووته، د باندي سوړ باد چلېده، سپوږمۍ نوې راختلې وه، نرۍ ښکارېده، خو بيا يې هم پر دښته خړه رڼا پرته وه.

ماريا پر يوه هواره تيږه کېناسته، سپي ورغی، لکۍ يې وخوځوله، پښو ته يې پريووت.

ښه شېبه ووته، سپي سر پورته کړ، وغرېد، منډه يې کړه، ماريا پسې وکتل، څو ګامه ليرې يې يو سيورى وليد، حرکت يې درلود،

د سپي غپا يودم غلې شوه، ماريا په ځير ځير ورته وکتل، سپی او سړی دواړه ور روان ول.

ماريا په بيړه کېږدۍ ته ننوته، يوه هم ورته ونه کتل، ټول غلي ول، پر دسترخوان له مستو ډکه کاسه ايښې وه.

ماريا وويل:

ـ د باندي يو سړی دی.

شېرګل په بيړه کېناست، ټوپک ته يې لاس ور وغزاوه، بوډۍ خپلې پښې ورټولې کړې.

ټوخی واورېدل شو...

وړانګې وويل:

ـ ابا !

کېږدۍ ته يو په ونه دنګ سړی ور ننوت.

شېرګل ولاړ شو، وړانګه او د هغې ورېندار ه هم ودرېدې، بوډۍ کېناسته، ماريا په حيرانی ورته کتل...

دې دا لمر سوځولې څېره او له سپينې لونګۍ په نکريزو رنګ شوې راوتلې سرې څڼې په غره کې ليدلې وې.

سړي ماريا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واړوي په ملنډو يې وويل:

ـ دا خو مو سمه دمه په کور راګډه کړې ده !

د وړانګې پښو پړک واخيست...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي خپل زوی ته سترګې ورواړولې، یوه شېبه غلی و ، وروسته
یې یودم چیغه کړه !
ـ څنګه دې دومره زړه وکړ؟
د شېرګل سر وځړېد.
بوډۍ په مړاوي غږ وویل:
ـ هلک ته خشکه مه کوه !
سړي چیغه کړه !
ـ ده حاجي خدا اینور ته ځواب ورکړی دی !
ماریا په بیړه ورته وکتل.
وړانګې ژر له غولي ورونی ورپورته کړ، سپخیدلی زوړ بالښت یې
کېښود ، خپل پلار ته یې وکتل، هغه ولاړ و.
بوډۍ په سړه سینه وویل:
ـ کېنه ! سا سمه که ! هرڅه به خدای سم کړي.
سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندی یې ګونځي و ، له سپین پټکي یې
په دوړو سپیرې سړي څڼې راوتلې وې، څېره یې د لاټین ژیړې رڼا ته
نیولې ښکارېدله...
وړانګه ورمخته شوه، له تورو چایو ډک ګیلاس یې سړي ته نږدې
کېښود.
چوپه چوپتیا وه، یوه هم څه نه ویل، ټول خواشیني وو، شېبه
وروسته سړي سر پورته کړ، شېرګل ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ـ د تورې غونډۍ تر شا یوه زړه کلا ده، څوک نه پکې اوسي، خو
دیوالونه یې روغ دي، حاجي خدا اینور او نور ملګري به یې سبا سهار
اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته
بجې، پرنګۍ وروله او ور ویې سپاره !
وړانګې وویل:
ـ نه !
سړي رډ رډ ورته وکتل، وړانګه په بیړه له کېږدۍ ووته.
بوډۍ ماریا ته اشاره وکړه !:
ـ دا به هیڅیري هم نه ځي !
ماریل په بیړه وویل:
ـ نه ! زه ځم !
شېرګل چیغه کړه !
ـ چپ !
سړي په حیرانی ورته وکتل، د شېرګل سر ځوړند شو.
سړي په خشکه وویل:
ـ نه پوهیږم ! دې پرنګۍ په دومره لنډ وخت کې څه کوډې درباندي
کړې دي !
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ هغوی به یې ووژني !
سړي په خشکه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بلا مو ورپسې، مرداره دې کړي ! ولې مو دومره زړه پسې تړلی؟ هه؟ !
د باندې د وړانګې د ژړا غږ پورته شو !
ماریا په منډه له کېږدۍ ووته.
سړي شېرګل ته مخ ور واړاوه، په خشکه یې وویل:
ـ بله نه کیږي ! وخته به حرکت کوی، پوره اته بجې باید زړې کلا ته ور ورسیږی ! نه وخته نه هم ناوخته ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
چوپه چوپتیا شوه، کله کله به د وړانګې د سونګېدا غږ پورته شو ، ماریا به ډاډېینه ورکوله، ډېر پورته د یوې بنګښې طیارې نرۍ غږ اوریدل کیده...

* * *

ماریا مخ واړاوه، د سهار په خړه کې یې شا ته وکتل، د غونډۍ په لمنه کې یوه توره کېږدۍ ولاړه وه، درې تورسرو پسې کتل، بیرته یې ورمیږ کوږ کړ، مخ په ځوړند روانه شوه، یو ځل یې بیا شا ته وکتل، له هسکو تیږو راوتلې شنې سپاندې، ګونګلان (یو ډول غرنی بوټی دی) او تېره اغزي یې تر سترګو شول، کېږدۍ تر غونډۍ پټه شوې وه، هیڅ هم نه ښکاریدل.
ماریا یوه سړه سا واخیسته، شېرګل ته یې وکتل، څو ګامه لیرې ځوړند سر روان و...خړ پړ ښکاریده، ټوپک یې تړلی و، ګړندي ګامونه یې اخیستل...
ماریا پښو ته زور ورکړ، څو ګامه یې واخیستل، یودم یې چیغه کړه !
ـ وای !
شېرګل په بیړه ور وکتل، د نجلۍ پښو ته نږدې یوې سوی منډه واخیسته، شېرګل ټوپک پسې ونیو، سوی تر یوې لوېيې ډېرې ټوپ کړ، په سپاندو او بوټو کې یې منډه کړه، تر غونډۍ واووښت.
ماریا یودم وخندل:
شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل...
ماریا غلې شوه.
شېرګل ټوپک غاړې ته واچاوه ، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اجبه نجلۍ مې ولیده ! مرګ ته روانه یې، بیا هم خاندي !

ماریا څه ونه ویل، شېرګل خپل تګ ته دوام ورکړ. نجلۍ په هغه پسې ګړندۍ روانه وه...

نرۍ باد چلیده، پاس یوه غوټه توره وریځ ولاړه وه، نور اسمان شین و.

ښه شېبه ووته، دوئ یوه غونډۍ ترشا پرېښوده، د دوهمې په نیمایي کې د بوټوانو (هغوی چې په غره کې بوټي وهي) له خوا په جوړه شوې نرۍ لاره کې مخ پورته روان ول.. پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، شېرګل په یوه اواره ډبره کېناست، ماریا ور ورسیده، شېرګل وویل:

ـ سا به سمه کو !

نجلۍ دوه، درې ګامه واخیستل، سړي ته مخامخ په یوه بله ډبره کېناسته. شاوخوا یې وکتل، هسکې او ټیټې غونډۍ وې، ژوندۍ ساری نه ښکارېده.

ماریا وویل:

ـ څو بجې دي؟

شېرګل ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ـ پاو کم شپږ !

د ماریا پرمخ د اوبو څاڅکی ولګید، پورته یې وکتل، پر سر یې توره پنډه وریځ ولاړه وه. دوهم څاڅکی یې سترګې ته برابر شو، ځمکې ته یې وکتل، د مار سپین پوستکې پروت و.

د شېرګل غږ یې واورېد:

ـ ډېر وخت نه لرو.

له دې سره ولاړ شو.

ماریا وویل:

ـ څومره لاره پاتې ده؟

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ ایله اتو بجو ته ورسیږو.

ماریا په سړي پسې روانه شوه. پاو نور ووت، دوئ د یوې ټیټې غونډۍ په لمنه کې ګامونه اخیستل... د باران څاڅکي ډېر شوي وو، په نرۍ باد کې د لندې خاورې بوی تاوېده او ډېر لرې یوې زرکې نارې وهلې. کړکه کړکه کړکه....

دوئ ښه شېبه مزل وکړ، تر یوې بلې غونډۍ واوښتل، ماریا وویل:

ـ څو بجې دي؟

شېرګل په مړاوي غږ ځواب ورکړ !

ـ شپږ نیمې !

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ دمه نه کوو ؟

کوم ځواب یې وانه ورېد، سړی هماغسې پورته خوت...

دوه درې دقیقې یې نور هم مزل وکړ، شېرګل یو ناڅاپه ودرېد، پرته له دې چې ماریا ته وګوري، ورو یې وویل:

ـ څه نه اورې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا غوږ ونیو، د یوې بنګنې (بې پیلوټه) الوتکې نرۍ غږ اورېدل کېده، ورو یې وویل:

ـ نه!

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ طیاره نه ده؟

ماریا وویل:

ـ نه پوهېږم!

سړی روان شو، ماریا هم ګام واخیست، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل.

شېرګل وویل:

ـ دمه کولی شې، خو لنډ وخت.

ماریا په یوه لویه ډبره کېناسته، ورو یې وویل:

ـ څومره لاره پاتې ده؟

سړي ورته وکتل، د نجلۍ له خړ ټکري راوتلی تور پیکی لوند و، پر سپین تندي یې څو تاره لانده ویښته سرېښ ول او پر زنه پورې یې د باران یو روڼ څاڅکی ځړېده.

شېرګل ځمکې ته وکتل، ویې ویل:

ـ دومره وخت نه لرو، باید اتو بجو ته ځانونه ورسوو، یا الله!

له دې سره ولاړ شو، پښه یې وښوېده، پر کیڼ اړخ پرېووت، خو بېرته ژر ودرېد.

ماریا په بیړه وویل:

ـ ژوبل خو نه شوې؟

شېرګل تشې ته لاس ونیو، خو څه یې ونه ویل.

لاندې تر بلې غونډۍ څه کم یو پاو لاره هواره وه، بوټي کم ول، ځای ځای به یوې مږې منډه واخیسته، د غار تر څنګ به پر دوو پښو ودرېده، شاوخوا به یې وکتل، غار ته به ننوته.

دوئ په هوارۍ کې پټه خوله روان ول، یوځای د ماریا د ګڼ کوچیاني کمیس لمن په یوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس یې ور وغځاوه، په ګوته کې یې نری درد احساس کړ، روانه شوه، ګوتې ته یې وکتل، ډومبک وینه ترې راوتلې وه.

لمر راختلی و، د وریځو یوه څنډه ژېړه ښکارېده، ختیځ لورته شنه زرغونه ولاړه وه، ښه شېبه ووته، د ماریا ګامونه ورو شوي وو، خو شېرګل ګړندی تګ کاوه، لوړې ژورې یې نه لېدې، نېغ روان و، د دواړو ترمنځ دوه، درې شله متره واټن پروت و.

کوچي شا ته وکتل، سر یې وخوځاوه، یوه هواره ډبره یې د ناستې له پاره خوښه کړه، کېناست، نجلۍ ور ورسېده، سړی ولاړ شو.

ماریا وویل:

ـ ستړې یم!

شېرګل بېرته کېناست، ماریا ته یې وکتل، ټکری یې په غاړه کې پروت و، نري باد یې تور ویښته یوې، بلې خوا ته اړول.

شېرګل ګړۍ ته وکتل، ماریا په بیړه وویل:

ـ څو بجې دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې سره سا واخیسته:
ـ درې پاوه وخت لرو!
ماریا په خواره خوله وویل:
ـ دمه کولی شم؟
کوچي د هو په نښه سر وخوځاوه.
ماریا وویل:
ـ مننه!
د شېرګل سر وځړېد. ماریا مخامخ وکتل، باران درېدلی و، د لمر وړانګې پر لندو غونډیو لګېدلې...هرڅه پرېوللي ښکارېدل، پر سپاندو او اغزیو پورې رڼو څاڅکو ټال خوړ...
شېرګل په مړاوي غږ وویل:
ـ یاالله!
ماریا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل، د غونډۍ سر تر ډېره هوار و، تګ دومره زور نه غوښت، دوئ په اسانی سره ګامونه اخیستل...په لنډ وخت کې یې ډېره لاره ووهله، خو وروسته یې یوه هسکه مخې ته ودرېدله، دا غونډۍ تر تېرو غونډیو لوړه وه، تېرې ډبرې یې درلودې، تکې تورې، رنګ یې د سکرو غوندې و.
ماریا په بېړه وپوښتل:
ـ څومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...
شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ دا وروستۍ غونډۍ ده، شا ته هواري لري، کلاهمالته ده، د غونډۍ له سره یې لیدی شې.
د ماریا سر وځړېد، مخ پورته روانه شوه، یوه شېبه یې مزل وکړ، خو کله چې یې شاته وکتل، داځل شېرګل پاتې و.
نجلۍ ماتله شوه، کوچي ور ورسېد، د ماریا تر ځنګ تېر شو، خو ګامونه یې ښبسکه ول، د پخوا غوندې یې پیاوړی تګ نه کاوه.
ماریا په سړي پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، یوائې د وړو ډبرو د ښوردو او لاندې رغړېدو غږ اورېدل کېده...
د غونډۍ نیمایي ته رسیدلي وو چې شېرګل یو دم ودرېد، نجلۍ ورته وکتل، حیرانه شوه، د سړي سترګې له اوښکو ډکې وې.
ماریا په بېړه وویل:
ـ څه خبره ده؟!
د شېرګل سر وځړېد، کېناست.
ماریا وخندل:
ـ کوچیان په تګ کې غښتلي وي، خو...
شېرګل په خبره کې ور ولوېد:
ـ ستړی نه یم
ـ نو بیا څه خبره ده؟
شېرګل غلی و.
ښه شېبه ووته، یوه هم څه نه ویل، خو وروسته د شېرګل شونډې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته تلې شې !
ماريا په حيرانۍ وويل:
ـ چېرته؟
ـ نه پوهېږم ! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځايه لاړه شه !
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، سړي ته يې وکتل، له سترګو يې اوښکې روانې وې.
ماريا په حيرانۍ وويل:
ـ ته ژاړې؟
شېرګل مخ ورنه واړاوه.
ماريا وويل:
ـ څه خبره ده؟
شېرګل يوه شېبه غلی و، وروسته يې پر پزه لستوڼی تېر کړ، په مړاوي غږ يې وويل:
ـ تا به ووژني.
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، شونډې يې وخوځېدې:
ـ ته ولې خواشينی يې؟
ـ د کوچي بدن پړک واخيست.
نجلۍ وويل:
ـ ته ښه سړی يې، زما له پاره دې خپله کورنۍ خطر ته ورکړه، زه...
شېرګل چيغه کړه !
ـ په خبره پوه شه ! دوئ به دې مړه کړي !

ماريا غلې وه، وروسته يې وويل:
ـ خدای ته به يې پرېږدو، راځه !
له دې سره ولاړه شوه، دوه درې ګامه يې واخيستل، شېرګل چيغه کړه !
ـ ته ليونۍ يې !
ماريا ورته وکتل، سړی ځای پرځای ناست و، ورغله، د کوچي تر څنګ ودرېده، ورو يې وويل:
ـ زه تا او ستا کورنۍ ته غم نه شم پرېښودلای.
شېرګل يو سوړ اسويلی ويست، شونډې يې وخوځېدې:
ـ ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځايه لاړه شه !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې په حيرانۍ وويل:
ـ ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لويه قرباني ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر ځوړند و.
ماريا وويل:
ـ ته خو پوهېږې ! زه هيڅ نه لرم، تا ته پيسې نه شم درکولای !
شېرګل رډ رډ ورته وکتل، يودم يې چيغه کړه !
ـ پيسې په بلا وهم !
ـ نو بيا ولې ځان خطر ته ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر وځړېد.
ماريا وويل:
ـ راته ووايه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل غلی و.

ماریا خپله خبره تکرار کړه:

ـ راته ووایه !

شېرګل چیغه کړه !

ـ ته مې خوښیږې !

د نجلۍ رنګ والوت.

شېرګل منډه کړه، په یوه سا څو متره پورته وخوت، ځنګنونه یې پر وړو تیږو ولګېدل، سر یې ځوړند شو.

ماریا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه یې سستي کوله، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته، وروسته یې ټوپک ور پورته کړ، روانه شوه، د سړي تر څنګ ودرېده، هغه ژړل...

ماریا کېناسته، شېرګل ته یې وکتل، سر یې ځوړند و، د ماشوم غوندې یې سلګۍ وهلې...

شېرګل په غریو کې وویل:

ـ زه څه خبر وم، ما ته خو یوه کلیوال ځوان را پام کړل، ویل یې چې ته مین یې، هغه ربښتیا ویل، ټولې خبرې یې سمې وختې، زه خپه یم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟! هه ! ته ووایه ! زه...

ویې ژړل او خبرې یې پرې شوې.

د نجلۍ سترګې ډکې کیدې...

ښه شېبه ووته، شېرګل سونګېده، نجلۍ غلې وه...وروسته ماریا د کوچې پر اوږه لاس کېښود ، ورو یې وویل:

ـ راځه ! ناوخته شو !

شېرګل په پښو ودرېد ، سر یې ځړېدلی و ، مخ پورته روان شو.

ماریا ټوپک اوږې ته کړ، په سړي پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غونډۍ سرته وختل، شېرګل ځوړند سر ناست و.

نجلۍ مخامخ وکتل، تر ډېره هوا ره دښته وه، وروسته شنې کروندې ښکارېدلې، ورپسې خړ کورونه پراته ول.

ماریا غړۍ اوږده کړه، غټو ډبرو د غونډۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.

نجلۍ د کوچي تر څنګ کېناسته، هغه ورو ورو سلګۍ وهلې...نجلۍ په مړاوي غږ وویل:

ـ زه ستا په درد پوهېږم، ستا مېړانه دې هم نه شم هېرولی، خو...

نجلۍ غلې شوه.

شېرګل په غریو کې وویل:

ـ ما نه غوښتل، خو بس نو ! زړه دی، پام مې نه و ، نه پوهیږم ولې !

خو ته مې ښه ایسې !

ماریا په خبره کې ورولوېده:

ـ خو...

غلې شوه.

شېرګل پر خپله پزه لستوڼی تېر کړ، ورو یې وویل:

ـ اوس هم وخت لرې، له دې ځایه لاړه شه ! زه به لاره در وښیم، لنډه لار، بس ! یو ، یونیم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ د سرې تر لاس ترلې ګړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو يې
وويل:

ـ اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.

شېرګل سر پورته کړ، سترګې يې سرې وې، بېرته يې لاندې وکتل،
ورو يې وويل:

ـ هيڅ هم پای ته نه دي رسيدلي، هغوی لاندې په کلا کې دي، خدای
خبر ! يا به اوس را رسيږي، راځه ! بېرته له غونډۍ کښته شو، څوک
مو ويني ! هه !

ماريا ولاړه شوه، ورو يې وويل:

ـ نه !

شېرګل په حيرانۍ ورته وکتل، نجلۍ ټوپک غاړې ته اچولی و،
دښتې ته يې وچې سترګې نيولې وې.

شېرګل په بېړه وويل:

ـ که په تا څه وشول، نو زه

ماريا د خبرو وار ورنه ونيو:

ـ په ما هيڅ هم نه کيږي !

دا يې وويل، روانه شوه.

شېرګل منډه کړه، نجلۍ ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته يې ټکان
ورکړ، په لوړ غږ يې وويل:

ـ ته ليونۍ يې !

د ماريا په تنډه کې ګونځې پيدا شوې:

کوچې په حيرانۍ ورته کتل...

نجلۍ د سرې لاس ونيو، ګړۍ ته يې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس
يې پرېښود، روانه شوه...

شېرګل پسې کتل...

ماريا ګړندي ګامونه واخيستل، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، سا
يې لنډه لنډه کېده... شېبه وروسته لاندې يو خړ دېوال ښکاره شو، ور
مخته شوه، د غونډۍ له سره يې يوه زړه کلاه سترګو ته ودرېده.

هسک سره بخون ديوالونه تر يوه يوه نيم جريب ځمکې راتاو ول، په
منځ کې يې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو يې بامونه لرل، نوري يې
رنګې وې.

ماريا ځای پر ځای کېناسته، شېرګل ور ورسېد، د خواست په ژبه
يې وويل:

ـ داسې مه کوه !

ناڅاپه د ديګ بخار د شپېلۍ غوندې نری شنهاری واورېدل شو،
دواړو په بېړه پورته وکتل، په يوه توره ګړندۍ اوږدې او سپنې پسې
سپين لوګی روان و، لوګی ټيټ شو، ځمکه ولړزېده، تر کلا سرې
لمبې راتاوې شوې...سر يې تورو لوخړو ونيو...

د کوچې رنګ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.

دروند غږ يې په غوږو ننوت، يوه جيټ الوتکه پر کلا ور ټيټه شوه،
درب شو، لوېې وړې ډبرې ورغړيدې، توره لوخړه پورته شوه...کلا
نه ښکارېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لوګي يو څوک راووت، سرې لمبې ترې تاوې وې، چيغې يې وهلې...څو ګامه يې واخيستل، ولوېد، سره لمبه ترې راوګرځېده...

درونډ غږ يې واورېد، شمال شو، په بېړه يې شا ته وکتل، يوائې څو ګامه ليرې اوږده څرخونه تاوېدل، تر غونډۍ سلامت چورلکه(هليکوپتره) راپورته شوه، سر ته يې ودرېده، په پرانيستې دروازه کې يې يو عسکر ناست و، مشينګنه يې کوچي ته نيولې وه...

دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترګو په رپ کې پېښ شول.

شېرګل ماريا ته وکتل، نجلۍ ډاډه ناسته وه، له ځايه نه وه خوځېدلې، خوشاله ښکارېدله.

د کوچي زړه اور واخيست، پر سترګو يې تياره راغله، ولاړ شو، نجلۍ يې د وليو په مينځ کې په لغته ووهله، پړمخې پرېوته، ټوپک يې له ورنو وښوېد.

شېرګل ټوپک ته لاس ور وغځاوه، ټک شو، کوچي شا پرتخته ولوېد، د ماريا له خولې ځګونه باد شول، چيغه يې کړه، په انګريزي يې څه وويل، پر کوچي ورپرېوته.

سږي تر څنګو ونيوله، په ښي اوږه کې يې نرۍ درد تير شو، لاس يې له حرکته ولوېد، کيڼ لاس يې پر ځمکه وتپاوه، تيږه په ګوتو ورغله، ماريا يې لاس ټينګ ونيو، چيغه يې کړه !

ـ هغوئ به دي ووژني !

عسکر ور ورسېدل، د شېرګل لاسونه يې شا ته ور واړول، عسکرو چيغې وهلې، څه يې ويل، خو کوچي يې په ژبه نه پوهېده.

شېبه وروسته يې د سږي لاسونه ور وتړل، يوه چورلکه څو ګامه ليرې ناسته وه، څرخونه يې تاوېدل، بلې د کلا پر سر دورې وهلې...وروسته له ناستې چورلکې څو تنو ټوپ کړل، ټول له رنګه سره ول، ژېړ ويښته يې درلودل، جګ او هډور ښکارېدل.

يو دنګ سړی تر مخ و، د هغه په ټټر پورې سپينو او ژيړو روپيو ټال خوړ، نجلۍ ته يې کلکه غېږ ورکړه، د هغې لاس يې ټينګ ونيو، خوله يې له خندا، نه سره ټولېده، په انګريزي يې څه وويل، بيا له څو نورو عسکرو سره لاندې د کلا په لور کښته شو.

د غونډۍ پر سر درې عسکر پاتې شول، يو يې چورلکې ته نږدې ولاړ و، دوو نورو د مشينګنو خولې کوچي ته ور اړولې وې...

د شېرګل له خولې ځګونه باديدل، پوچ پاش يې ويل، ښۍ اوږه يې په وينو سره وه.

ماريا يوه عسکر ته څه وويل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې يو تور بکس ښکارېده.

عسکر ټيپي ته مخامخ کېناست، بکس يې خلاص کړ، له رنګارنګ دواوو، پلسترونو او سپينې پختې (پنبې) ډک و. وروسته يې پر يوه ټوټه سلامت بوتل تش کړ، ټوټه يې د کوچي اوږې ته ورنږدې کړه، کوچي شا ته شو، ماريا وويل:

ـ پرېږده چې زخم دي پانسمان کړي، مرمۍ وتلې ده، جوړېږې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل تو کړل، د نجلۍ له سپينې زنې لاړې وڅڅيدې.
کوچي چيغه کړه !
_ تا ماته دوکه راکړه !
ماريا خپل لستوڼي پر زنه تېر کړ، کلا ته يې وکتل، تور لوګی ترې پورته کېده، ورو يې وويل:
_ ما يوائې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداينور د امريکې ګټو ته ستر ګواښ و، ده زموږ پر ضد جنګيالي روزل، د جنګ پلانونه يې جوړول، تېر کال يې څلور امريکايان ووژل، نن زموږ وار و، غچ مو واخيست.
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په حيرانۍ ورته کتل...
ماريا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شېرګل د ټپ په پاکولو بوخت شو، کوچي کوم غبرګون ونه ښود، ماريا وويل:
زه پوځې نه يم، تر اوسه مې ماشې ته ګوته نه ده وروړې، زه د امريکې استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره لس مياشتې مې بېلابېل تمرينونه وليدل، نيمه هېره شوې ژبه مې له سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ، مختلف کتابونه مې ولوستل.
نجلۍ وټوخل، بېرته يې شونډې وخوځېدې:
يوه ورځ مې چادري پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، يوائې وم، سړک ته وختم، يوه کرايي موټر ته مې لاس ورکړ، د نږدې ولسوالۍ

کلينيک ته ورغلم، کليوالې ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې، سمه دمه پښتنه وم، کليواله پښتنه، يوې هم کوم شک وانه خيست، يوائې يوې پيغلې زما د رانه پوستکي او پستو ويښتو راز راڅخه وپوښت، نور هيڅ خبره نه وه.
ماريا غلې شوه، کوچي په حيرانۍ ورته کتل... نجلۍ وويل:
ماته يوائې يو ماموريت راکړل شو، د حاجي خداينور پيداکول، د هغه په موندلو پسې امريکې ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه يې ټاکلي ول، جاسوسان يې پسې اچولي وو، خو کومه ګټه يې نه کوله، حاجي خداينور مرموز سړی و، درک يې نه لګېده.
دوئ دا ماموريت ماته راوسپاره، پوهېدم چې له خطره ډک دی، مرګ ورسره تړلی دی، خو بله چاره مې نه ليده، امر و، بايد پر ځاې شوی وای.
ماريا يوه شېبه غلې شوه، بېرته په خبرو راغله:
بخت ياري راسره وکړه، لس ورځې مخکې زموږ استخباراتي سرچينو ته خبر راغی چې حاجي خداينور په همدې سيمه کې ليدل شوی دی، دا زموږ له پاره ښه چانس و، بېړنۍ غونډه دابره شوه، پر پلان مو کار پيل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداينور د پيداکېدو احتمالي ځايونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله، کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه بايد د مخالفو وسلوالو مينځ ته ورغلې وای، خو داکار تر ټولو ستونزمن و، پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ساعته مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما باید اسارت ته ځان ورکړی وای.

درې ورځې وروسته یې د جوړ شوي پلان له مخې په یوه پوځي موټر کې کینولم، دریو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لاړو چې له خطره ډکه وه، زموږ پلان سم وخوت، د درې په مینځ کې ډزې راباندې وشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښته شوم، تر یوې لوړې پرښې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرګ مې په سترګو لید، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چورلکو په مرسته وتښتېدل او زه اسیره شوم.

لومړی مې وهل وخوړل، بیا یې غره ته بوتلم او وروسته یې تاسو ته دروسپارلم.

ماریا غلې شوه، د خپل کوچیاني کمیس ګریوان ته یې لاس کړ، بېرته یې راویست، په ګوتو کې یې د قلم د سر غوندې نرۍ او سپنه ښکارېده، څوکې یې غمی درلود، کله کله به خپه سره رڼا ترې راووته...

نجلۍ ورو وویل:

ما په کیږدۍ کې څو ورځې تېرې کړې، خو له مرکز سره مې تماس درلود، د دې دستګاه په برکت یې زما ټولې خبرې اورېدلې، له هرڅه خبرېدل، زړې ژرندې ته نږدې ماینونه هغوئ ویستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسیدل، بخت یاري راسره وکړه، هرڅه سم پرمخ لاړل، کیږدۍ له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به بې پیلوټه الوتکې هم دورې وهلې، هرڅه تر کنټرول لاندې ول.

نجلۍ غلې شوه، کوچي هیڅ نه ویل، سترګې یې سرې وې، په ټنډه کې یې ګونځې لیدل کېدې، څېره یې نېولې وه.

ماریا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسې لوګي پورته کیدل، سرتیري په کنډوالو کې ګرځېدل...

نجلۍ کوچي ته وکتل، پر اوږه یې سپینه ټوټه تړل شوې وه.

ماریا ورو وویل:

ته له زړه صاف سړی یې، خو خور دې ډېره خوږه ده، هغه...

کوچي چیغه کړه !

خو تا غلط کړو !

ماریا یوه ترخه موسکا وکړه، شونډې یې وخوځېدې:

ته څه فکر کوې؟ ! که طیارې نه وای راغلې، دوی به ژوندی پرېښې وای، ته په خپله پوهېږې، په جګړه کې هر لوری خپلو ګټو ته ګوري، که یې ونه وژني، نو وژني دي، ما یوازې خپل ماموریت تر سره کړ، په خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هیڅ تاوان درونه رساوه، د اوږې ټپ دې هم له خپله لاسه، که تا ټوپک ته لاس نه وای ور غځولی، هغوئ نه ویشتې، ما ورته ویلي وو چې تاته کوم تاوان درونه رسوي.

تېز شمال شو، نجلۍ پورته وکتل، پر سر یې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنګ کېناسته، څرخونه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاوېدل... سپاندې او غرنۍ بوټې یوې خواته رنګ پراته ول...له چورلکې څخه څو سرتېرو ټوپ کړل، دوئ خوشاله ښکارېدل، خبرې یې کولې، خندل یې...ماریا ټولو ته لاس ور اوږد کړ، یوه له ونې دنګ شین سترګې ځوان د نجلۍ ګڼ کوچیانې کمیس ته اشاره وکړه، څه یې وویل، ټولو وخندل.

یوه بل له ځمکې شل ډزې ټوپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته ګړندی روان شو، شېرګل پسې کتل، په سترګو کې یې کرکه پرته وه...

شېبه وروسته نور سرتیري هم پورته ور وختل، د یوه په لاس کې توره پلاستیکي کڅوړه وه، ډکه ښکارېدله، دوو نورو سوځېدلې مشینګنې خپلو ملګرو ته ورښودلې....

یو سرتیری ور دمخه شو، کوچی یې د مشینګنې پر میل وواهه، دالوتکې خواته یې اشاره وکړه، ماریا په بیړه ور نږدې شوه، سرتیري ته یې څه وویل، هغه یوې خواته غلی ودرېد.

پنځه دقیقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، ماریا او دوه نور سرتیري کوچي ته نږدې ولاړ وو.

ماریا ورو وویل:

پاته شوه د مینې خبره، ته ښه سړی یې، خو...

شېرګل لاړې تو کړې، چیغه یې کړه !

دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپۍ غوندي بده ایسې !

ماریا وخندل، ورو یې وویل:

هر رنګه چې دې زړه وي، خو ما کوږده کړې، واده ته مې دوې میاشتې پاتې دي.

د شېرګل سترګې له اوښکو ډکې وې...

ماریا یوه سرتیري ته اشاره وکړه، هغه ټیټ شو، د کوچي لاسونه یې خلاص کړل. شېرګل په بیړه یوې ډبرې ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، پرله پسې ډزې شوې، د کوچي پښو ته یوه لیکه مړه دوړه پورته شوه، بل سرتیري د کنداغ وار پرې وکړ، کوچی پر کیڼ اړخ پرېوت.

ماریا ورته وکتل، د کوچي خوله وینې وه.

نجلۍ د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشینګنې یې د کوچي خواته نیولې وې...

نجلۍ دروازې ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، کوچي ته یې کتل...

چورلکې ټکان وخوړ، له ځمکې پورته شوه، کوچی پر پښو ودرېد، په چورلکې پسې یې منډه کړه، چیغې یې وهلې، تیږې یې ویشتلې، څه یې ویل، خو غږ یې نه اورېدل کېده، سرتېرو خندل...

چورلکه پورته وختله، ډېره پورته، شېرګل د یوه ټکي غوندې ښکارېده، خو نجلۍ له هغه څخه سترګې نه اړولې، کوچي ولاړ و، شاوخوا خړې غونډۍ ترې راګرځېدلې وې، له کلا تور لوګي پورته کېدل....

چورلکې څنګ بدل کړ، لیرې یوې بوږبوکۍ دورې خوړلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ور روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

۱۳۸۸لمریز کال ، د سرطان شپږمه

نصیر احمد احمدي   برېوکۍ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library